

פניסאים

עין ■ עיון ■ מחוש

ב"ה, זמן שמחתנו ה'תשע"ז, מחיר: 10 ש"ח

7

למען אומר
יגדל שמך
והם נחלתך ועמך
צמאים לישעך
כארץ עיפה למים
לתרת למו מנוחה.

הושיענה והושיעה נא
אבינו אתה:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

"... מה יהי פירוש הר"ת עם מנחם שמו, משיח צדקנו?
... (בחיוך): שלא להתגרות בעולם ("אויפרייזן די
וועלט") באופן הידוע וכו'. זה נעשה הראשי תיבות
תהי' שנת **דברי משיח** ובמהרה בימינו ממש
לומדים תורתו של משיח מפיו של משיח, ובשמחה
ובטוב לבב."

מסכת לילג'ה תסד"מ

אור חדש ומחדש
מקבץ ל"תורה שבעל פה" כולה...

כל הפארבריינגען'ס...
כל הר"ד מחלוקות הדולרים...
כל האירועים...
בספר אחד!

הפצה ראשית:
ארה"ק: 058-535-8770
ארה"ב: 718-560-3770

כרך ראשון בסדרה

דברי משיח ה'תשנ"ב

סט ספרי המאמרים הושלם! השלם את הכרכים החסרים לך!

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

במקום הקדמה

הליכה בקצב

ומוכן גם כן ופשוט, שאם בכל ימות השנה נדרשת מכאו"א בתוך כלל ישראל, שיהיו הימים מלאים תוכן, ולא יומא ערטילאי, עאכו"כ ימי חדש תשרי הוא החדש השביעי המושבע בכל טוב וגם טוב כללי לכל ימות השנה, שאם אין מנצלים ימים אלו, וניצול במילואו דוקא מובנות התוצאות מזה במשך ימי השנה.

אמת הדבר שהגיעוני קטעי המכתב-עת [=עיתון] על-דבר מבצע ד' המינים, אבל מלבד שכנראה נעשה זה בזעיר אנפין ולא באופן מאורגן כדי צרכו, הרי אין הנ"ל ממצה העבודה אשר השגחה העליונה זיכתה את צעירי אגו"ח להביאם לפועל, ולא רק שאינה ממצה אלא היא רק חלק קטן ממנה (אף שככל המצות הרי גם מצוה זו כלולה מכל המצות וממנה תוספת כח לכל שאר המצות הן הקלות ממנה והן החמורות ממנה...)

והאומנם זהו לפי דעת הנהלת צעירי אגו"ח תוכן הציווי דויעקב הלך לדרכו? ו"בהליכה" בקצב כזה מתי נגיע להענינים אשר ההשגחה העליונה העמידה לרשותנו ודרשת מאתנו העבודה בהם, עבודה מלשון עבוד עורות, שעל-ידי-זה באים להענין דעובד אלקים, ומזה לדרגא עליונה יותר לעבוד ה', עד להדרגא דעבד נאמן...

בברכה לבשו"ט בכל האמור מתוך התבוננות המתאימה בתפקיד האדם הישראלי בכלל עלי אדמות, וביחוד בתפקיד חברי עדת החסידים אשר נשיאנו הק' מוסרים עליהם את נפשם לא רק בחיים חיותם בעלמא דין אלא גם לאחרי עלות נשמתם השמימה, וכמבואר במכתבי כ"ק מו"ח אדמו"ר ובכמה מקומות, ומרומז ג"כ במרוז"ל (סוטה יג, סוף ע"ב, ועיי"ש בתוס' סוף הפרק) ע"ד הגואל ראשון הוא הגואל אחרון משה רעיא מהימנא, לא מת משה כו' מה להלן כו' אף כאן כו', ועד"ו בבמדב"ר ותנחומא (חוקת) על הכתוב, ויתא ראשי עם גו' ישראל, אשר רועה נאמן קשור עם צאן מרעיתו גם לאחרי ההסתלקות.

המחכה לבשו"ט.
(אגרת ד'תתלא)

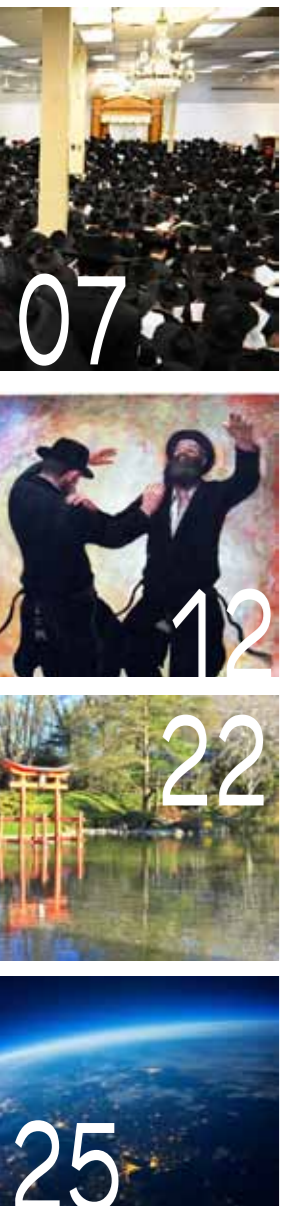
לכל ידידינו ושותפינו שיח' מי שלא קיבל את לוח השנה של ממש בגלל שיבושי הדואר יוכל לקבלו בחינם במושרדי ממש הסליחה עמכם

שנה טובה ואתיקה

* עד גמר המלאי

תוכן הענינים

- 04 דבר מלכות / הדר גדול.....
- 06 הלכה וגאולה / מבצע סוכות.....
- 07 דעת תחתון / הדובדבן.....
- 08 תורת הגאולה / הלכות תושב"ע שאינן בטלין....
- 12 גאולה פנימית / שמחה חסידית.....
- 15 טאפארו דא פלאחו / שמחה בכל הפרטים..
- 17 לוקחים אחריות / שותפות של ממש.....
- 18 י"ג תשרי / צריכים משיח כפשוטו.....
- 22 רשימה קצרה / רשמים מתשרי ה'תשי"ז....
- 25 סקירה / העולם מוכן!.....
- 28 צידה לדרך / לטעום את ימות המשיח.....

פנסאים

בטאון הוצא-לאור מזמן לזמן בכדי לחזק את המחשבה דיבור ומעשה בשליחות היחידה קבלת פני משיח צדקנו

בתמונת השער: כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מקיף את הבימה בעת ההושענות.

הופק ויצא-לאור על-ידי מרכז ההפצה בארץ-הקודש - מ"מ (ע"ר) כל הזכויות שמורות למידע, הרשמה או תרומה להפקות והפעולות של מ"מ טלפון: 077-5423-770 | פקס: 073-2412-770 דוא"ל: info@mamesh.org | אתר: www.mamesh.org מען למכתבים: ת.ד. 951 פתח-תקוה מוקד 'ממש': 054-2248-770

אין לך הדר גדול מזה שכמה וכמה מבני-ישראל יקיימו בו מצוה נעלית

קטעים מתוך אגרות הקודש בעניינים שהזמן גרמא

להשתדל בפרסום

נהייתי לקרות בהמצורפים למכ' מכ"ב חשון, ע"ד מה שהי' בהעתון בנוגע להתועדות דשמחת בית השואבה, וכן בנוגע להתועדות דנשי חב"ד והשייכות אליהן, ובטח גם להבא יתאמצו בכגון זה, ונוסף על העבודה עצמה, להשתדל בפרסום, ובאופן המתאים דוקא, היינו בלא פרסום זולה, וכידוע מתשובת הרשב"א שמצוה לפרסם עושי מצוה כיון שע"ז אפשר להמשיך עוד אחרים וכהענין דקנאת סופרים תרבה חכמה.

(אגרת א'שפב)

חרות על ליבם

במענה על מכתבו שנתקבל בחוהמ"ס... אקוה אשר ערך בשביל תלמידי המוסד שבהנהלתו מעין התועדות בשמחת בית השואבה ושביקרו בהסוכה, ובהרבה פעמים הרי מחזות כאלו נחרתים על לבם ובטח חלק מהתלמידים לא רחוקים מבית הכנסת.

(אגרת ג'תלט)

צינור לנפש

נעם לי לקבל מכתבו מכ"ה תשרי, ובו הבשורה טובה מעריכת התועדות בשמחת בית השואבה ודברי התעוררות שאמר לפני אחב"י הזקנים והזקנות הנמצאים בסביבתו, ויה"ד אשר יכיר הוא בגודל הדבר שנבחר להיות צנור להביא עניני חסידות ומנהגי' בסביבה זו בתוככי מאות דבני ישראל, אשר אם על המקיים נפש אחת מיישראל אמרו רז"ל שהוא כאילו קיים עולם מלא עאכו"כ וכו' ובטח כבר נוכח שמשפיעים הצלחה בפעולותיו, ובאם ימשיך בזה בדרכי נועם, אבל בתוקף המתאים, להבא, בודאי תגדל גם ההצלחה, ויה"ר שעל ידי זה יגדל בו התיאבון דקדושה להגדיל הפעולות.

ולהודעתו מיום הולדתו. הנה יה"ר שעוד רבות בשנים יזכה להתעסק להפיץ נר מצוה תורה אור ומאור שבתורה וזוהי פנימיות התורה סביבו.

(אגרת ג' תתנח)

דבר פלא

לפלא שאינו מזכיר ע"ד "פעולות ד' מינים", כוונתי למה שנהגו כאן, וכמדומה גם ע"י צעירי אגו"ח באה"ק ת"ו אשתקד – להזמין העוברים ברחוב וכיו"ב לברך על ד' המינים, ובשנה זו הוסיפו כאן בעיקר ביקור בבתי הבראה וכיו"ב והי' בהצלחה רבה, ואולי ימלא בהזדמנות הבאה.

(אגרת ג'תנט)

אשרי חלקם

במענה על מכתבו מיום הרביעי, בו שואל על מנהגם הטוב של כמה וכמה מיישראל המזכים את הרבים במצות נטילת ארבעת המינים, אשר כדברי רז"ל בויקרא רבה פ"ל הוא הוא הסימן אשר דידן נצח לשנה טובה ומתוקה בכל הענינים.

ושואל אשר ברחוב בין המון עוברים ושבים יש לחוש בודאי שבשיעור מלא עיניו איכא טפח מגולה באשה בשער ושוק וכו', נמצא דעוברים על לאו דאורייתא כשעושים הברכה, והברכה והנטילה אפילו בשארי הימים הוא רק דרבנן.

ומוכן שתמהתי ביותר וביותר לקושיא כזו שיבטלו ודאי מצוה דרבנן מפני שאפשר שאותו המברך בעת הברכה ימצא נגדו הנ"ל ומול פני המברך הנ"ל כו' וכו', ואין כאן המקום להאריך בפרטי הדינים אשר בכמה אופנים מותר אפילו בעוץ עיניו, עאכו"כ כשמחזיר פניו וכו', כמבואר ומצוינים המקורים באחרונים בשו"ע או"ח סי' ע"ה. וראה ג"כ שו"ת אדמו"ר הצמח צדק חלק אבה"ע סי' קל"ט ובשער המילואים שם סי' מ"ה ובחידושי על הש"ס לברכות פרק ג'.

ואשרי חלקם של כל המזכים את הרבים במצוה האמורה, וכידוע פירוש רז"ל בהרמזים שלה, אשר ד' המינים כוללים כל בני ישראל אין יוצא, וכמו שאי אפשר לצאת ידי המצוה כלל מבלי האתרוג, שיש בו טעם וריח, כן ממש אי אפשר לצאת ידי מצוה זו כלל מבלי הערבה, שאין בה לא טעם ולא ריח.

(אגרת ד'תתה)

לחזק את הקשר והאור

ודאי הכניסו בתכנית הלימודים דהרשת, שיעורים מיוחדים בקשר עם ימי תשרי הבע"ל, ומה טוב אשר בימי החג הבע"ל

יפגשו עם התלמידים-ות ולערוך ביחד מסיבת שמחת בית השואבה, ומה טוב שמבצע הד' מינים יופעל ביחוד בתוככי בתי התלמידים-ות ע"י המורים-ות דהרשת או עכ"פ אוהדי הרשת, שע"ז יתחזק הקישור ואור הלימוד יכנס גם בבתיהם, וק"ל.

(אגרת ד'תשטז)

ההוצאה נהפכת להכנסה

...איני יודע מצב האויר בפאריז, אבל אם מתאים הוא כדאי להשתדל שיערכו מסיבות סוכות בשביל תלמידי הת"ת וכיו"ב, ועל דרך הנעשה כאן, שיעשו זה בסמיכות לסוכה יברכו עמם על הד' מינים וכו' והוצאה בכגון דא הכנסה היא...

בברכת גמר חתימה טובה ולהצלחה מופלגה בכל הענינים הכללים והפרטים.

(אגרת ד'תשסד)

אינו שייך בכפר חב"ד

לפלא שאינו מזכיר ע"ד המבצע דד' מינים, אשר אף שבכפר חב"ד אינו שייך, אבל הרי בירושלים ת"ו ובתל אביב כו' נהגו בכזה בשנים האחרונות, וא"כ מוכרחת ההוספה גם בזה וכהציווי: מעלין בקדש.

(אגרת ד'תשפה)

הדר גדול

מאשר הנני קבלת הפ"כ מאסיפת כ"ז אלול והדו"ח מפעולות חדש אלול ותשרי, ואחכה להמשך הבשו"ט מפעולותיהם הטובות, ולפלא מה שכותבים שדנו איפוא להשיג הד' מינים הנצרכים למבצע זה, שהרי בטח כל אלו שהתעסקו בזה, יש להם הד' מינים או לאביהם וקרוביהם, וכבר ידועה הנהגת כ"ק מו"ח אדמו"ר שנתן לכו"כ לברך בהאתרוג שלו, ומסופר על אחד הרה"צ (כמדומה מפולין) שהתנהג כן בקביעות, וכששאלוהו, והרי ע"י משמוש נוגעים בהענין דהדר, ענה שאין לך הדר מזה שכו"כ מבנ"י יקיימו בו מצות נעלית זו (ולהעיר מסוכה לה, ב) דרק של תרומה טהורה לא יטול מפני שמפסידה. ודו"ק). וכבר ידוע כלל חז"ל ניחא לי' לאינש דליתעבד מצוה בממונו (שאפילו מיעוט אינו באופן דלא כן שהרי בממון אין הולכין אחר הרוב. וראה שו"ע אדה"ז סי' ד' רס"ט). ואם בכל המצות כן עאכו"כ בזה המצוה שענינה אחדות כל ישראל שזהו רמז הד' מינים, וכמבואר בכ"מ ובדרושי דא"ח בארוכה, וק"ל.

מוכן אשר כמנהגי בשאר הענינים, בל"נ אעורר את אנ"ש להשתתף במבצע זה, ובטח יודיעוני מה שהוציאו, ואעורר את אנ"ש בזה להשתתף ממגבית המיוחדת בערך בשליש ההוצאות כפי שהם באמת.

(אגרת ה'תתטז)

זכה בחסד עליון

... ולכתבו שהעדר כתבו בעבר, מפני שאין לו מה לעשות וכו', מובנת הפליאה על מענה האמורה: בה בשעה שרבבות ואלפי בני ישראל באה"ק ת"ו נשמתם צמאה לדבר ה' אשר גילה ע"י עבדיו נשיאינו רבוה"ק [אף שיש מהם כאלה היודעים מצמאון שלהם וכאלה שהגוף מסתיר על הצמאון, ומוכן שעל אלה הרחמנות גדולה עוד יותר], והוא שזכה בחסד עליון לדעת ע"ד תורת רבותינו נשיאינו, כותב שאין לו מה לעשות! ובודאי שהאריכות בזה אך למותר, ובפרט בזמן שמחתנו שמצותו אגוד ד' מינים שהם מייצגים ד' הסוגים דבני ישראל, והנקודה התיכונה בזה, שאין האתרוג יכול לקיים מצותו באם אין הערבה ביחד עמו, וד"ל.

ויהי רצון שעכ"פ מכאן ולהבא יתבונן ויפעול בהפצת המעיונות חוצה, ויבשר טוב בטוב האמיתי, טוב לשמים וטוב לבריות וטוב העושה פירות (קדושין מ, א). בברכה לבשו"ט ולחג שמח.

(אגרת ז'נא)

להוסיף שמחה

עיקר שמחת יום-טוב הי' בבית המקדש כמו שכתוב ושמחתם לפני הוי' אלקיכם. ומשחרב בית-המקדש – הבתי כנסיות ובתי מדרשות הם מקדש מעט. לזאת, צריך לשמוח בבתי כנסיות שמחה מיוחדת ביום-טוב דוגמת השמחה שהיתה בבית-המקדש.

לכן נוהגים בכמה קהלות אשר ביום-טוב מסדרים שמחה מיוחדת בבית הכנסת – נוסף על שמחת יום-טוב אשר אצל כל אחד בביתו.

ומטעם זה הונהג בשנים האחרונות, אשר להקפות דשמחת-תורה, הולכים בחורים ואברכים להבתי כנסיות, בכדי להוסיף (בזה שהם פנים חדשות) שמחה בבתי כנסיות.

הנה אותם הבחורים שהלכו לבתי כנסיות רחוקות ובאו רק עכשיו, ואיחרו חלק גדול מההתועדות וכו', הרי נוסף על טרחת גופם נתנו גם ענין הנוגע לנפשם, לזאת, הנה מחלק ההתועדות שהם נוכחים יקבלו כמו שהיו נוכחים בכל ההתועדות, ועוד יותר, כי לפום צערא אגרא, ומן המיצר מגיעים למרחב העצמי,

והמרחב העצמי שיקבלו עכשיו, יומשך אצלם על כל השנה כולה, בכל עניניהם, בלימוד התורה, בקיום המצוות בהיודור ובעבודת התפלה, אשר היא חוט השדרה של כל הענינים (לקו"ת פ' בלק).

היות אשר עכשיו הוא שמחת-תורה, צריך כל ענין להיות קשור בתורה. לזאת יקשרו את המרחב שיקבלו עם ענין של תורה, וזה יהי' כלי להמשיך את המרחב על כל השנה כולה בגשמיות ורוחניות.

(משיחת ליל שמח"ת, תשח"י - לקו"ש חל"ד ע' 578)

הכן עצמך למבצע סוכות!

סוכה ניידת: מה הדרך שהסוכה תהיה כשרה, ולא תהיה נחשבת אינה עומדת ברוח מצויה?

סוכה העשויה על גבי מכונית או משאית, אם היא אכן עשויה בחזוק, שיכולים לעמוד - הדפנות והסכך - ברוח מצויה, בשעה שהמכונית עומדת, אזי אין בה כל חשש ומותר להשתמש בסוכה זו אפילו בשעה שהמכונית נוסעת.

מהו הגודל הבסיסי של הסוכה?

סוכה כשרה צריכה להיות בגובה מינימלי של עשרה טפחים, ומקסימלי של עשרים אמה, אבל סוכה הנמוכה 81.666 ס"מ, או שגבוהה יותר מ-9.40 מטר - פסולה.

הסוכה צריכה להיות בגודל של לפחות שבעה טפחים על שבעה טפחים, דהיינו 57.2 על 57.2 ס"מ, שהוא השיעור של ראשו ורובו ושולחנו שצריכים להיות בסוכה.

מותר לבנות סוכה עגולה וכדומה, ובלבד שיהיה בה שיעור שיכנס בתוכו ריבוע של שבעה טפחים על שבעה טפחים.

איך צריך לקשור את הסכך כשהסוכה נוסעת, או שעדיף בנסיעה להסיר את הסכך?

אפשר להוריד את הסכך, ואז כמובן אין להשתמש בסוכה, אך אפשר גם לקשור את הסכך היטב לסוכה. רק צריך להקפיד שלא לחזק את הסכך בדבר המקבל טומאה (כאזיקונים וכד'), אלא ניתן להשתמש בקורות עץ או בחוטים המיוחדים לשם לכך.

מצות לישב בסוכה: האם חשוב שיטעמו בסוכה, וכמה הכמות עליה יברכו לישב בסוכה?

מברכים "לישב בסוכה" בשעה שאוכלים לחם או מיני מזונות, מאפה או תבשיל העשוי מחמשת מיני דגן, יותר משיעור כביצה, ולכן חשוב שיטעמו בסוכה בכדי שיוכלו לברך על כך "לישב בסוכה".

(למנהגנו, את ברכת 'לישב בסוכה' מברכים לאחר ברכת 'המוציא' או "בורא מיני מזונות", ולפני האכילה, מפני שברכת "לישב בסוכה" צריכה להיאמר בסמוך ממש לאכילה והיא צורך האכילה).

מבצע ד' מינים: האם צריך לנענע עם עוברים ושבים את כל הנענועים, או מה המינימום הנדרש?

לא צריך לעשות את כל הנענועים, ומספיק שכל אדם יעשה

נענוע אחד בלבד, ויציא בזה ידי חובת המצווה. הנענוע אינו צריך להיות בכח, אלא די כסכוס מעט כדי שיתנענעו העלים.

מתי יש לברך ברכת שהחיינו, ומתי כדאי לומר יחי אדוננו?

בהתחלה יש לתת לאדם רק את הלולב ביד ימין, והוא מברך עליו "ברוך אתה ה'... אשר קדשנו במצוותיו וציונו על נטילת לולב". לאחר מכן, יש לתת לו להחזיק ביד שמאל את האתרוג, והוא מברך "שהחיינו" ביום הראשון. בימים הבאים יש לשאול קודם אם זה הפעם הראשונה שהוא מקיים את המצווה השנה, ואם כן, מברך שהחיינו, ולאחר מכן הוא מצמיד את האתרוג ללולב ומנענע את כל ארבעת המינים ביחד.

לאחר הברכה והנענוע, ראוי לומר את הכרזת הקודש "יחי אדוננו", ובפרט שבחג הסוכות באים כל ענייני ראש השנה - כולל הכתרת הקב"ה הבאה בשלמותה על ידי גילוי מלכותו של הרבי שליט"א מלך המשיח - בגילוי בחג הסוכות, וכפי שאומרים חז"ל שעל ידי "ולקחתם לכם ביום הראשון" זוכים לשמו של משיח ששמו מנחם (מהרש"א פסחים ה, א).

כשרות ד' מינים: מה עושים אם שפיץ הלולב מקבל שוב ושוב מכה, ומה הדין אם נפל האתרוג?

כל זמן שהשפיץ של הלולב עדיין שלם אפשר להמשיך ולהשתמש בו. באם השפיץ נשבר צריך להחליף את הלולב ואין לברך עליו אפילו בחול המועד. אם השדרה האמצעית של הלולב נחלקה לשנים, בחול המועד ניתן לברך עליו, אך ביום הראשון (ובחול"ל בשני הימים הראשונים) יש לברך רק אם לא נחלק רוב העלה העליון (מהשדרה ומעלה).

גם אם האתרוג נופל, אם הוא נשאר שלם אפשר לברך עליו, אך אם נחסר מגוף האתרוג אפילו משהו - פסול. אך אם רק הקליפה חסרה ולא השתנה מראהו - כשר.

אם נפל מהאתרוג הפיטם הגדל בחלקו העליון, או אם נפל ממנו העוקץ שנמצא בתחתיתו, פסול.

כשהערבות יבשות מה עושים, עד מתי השיעור של יובש שאפשר להשתמש?

אם נשרו רוב העלים של הערבה, או שהתייבשו רוב העלים עד שהם הלבנו - פסולה, אבל אם הם רק הצטמקו והשחירו - כשרה. לכן ראוי להחליף את הערבה במהלך ימי החג לפי הצורך, כי דרכם של העלים להיתלש ולהתייבש מהר.

רבע מידות בעומדים לפני הרבי מלך המשיח שליט"א בחודש החגים. אתרוג ולולב, הדס וערבה. אתרוג זה, תמות ושלמות בו, נתברך ביופי והדר, ואף ריח טוב וטעם ניתנו בו מתנת שמים. נמשיל בו, בפרי המיוחס והרגיש את התשרי המושלם: תמים בשיא תפארתו שהתכונן כיאה, ארבעה מאמרים למד והתייגע בהם, חזר את 'קונטרס בית רבינו שבבבל' ישר והפוך, מאה ועשר הנחות תפילין הניח ליהודים בחודש אלול מתנה לרבי. גם גשמית הוא מסודר, השקיע בדור דעה, את כל סדר זרעים למד ועכשיו הוא נוסע כבן מלך. ב-770 הוא מכיר את כולם ושוחה כמו דג במים, יודע בדיוק מה קורה והיכן. גם אחיו הגדול סידר לו מיטה (!) בפנימיה של הישיבה. תשרי אתרוגי נאה שכזה אף לא 'בלעטל' אחד יש בו.

הלולב, מי ישווה לפריו בטעם, תמר מתוק, ערב ומזין, דקל גבוה ונאה שצדיקים נמשלו בו. הוא משקף תשרי ספוג בתורה וגילויים של תמים חסידי אך נעדר ברייטקייט. התשרי שלו מתחיל מוהכנה המושקעת, העמקה ושחיה במרחבי תורתו של הרבי שליט"א, התוודעויות עומק חסידיות נשמתיות (עיין 'אהבת אמת', פנסאים 5), וקבלות והחלטות טובות נפשיות. גם מבצעים לא נעדרו, אך לא הושם עליהם דגש. ב-770 הוא אמנם שוחה, אך לא נוח לו, הוא עדין והדוחק לא מטיב עימו. הנאתו הגדולה היא הפארבריינגענ'ס שבמוצאי החגים, שם יעמוד על קצה ספסל ויכוון למקומו של הרבי מלך המשיח שליט"א, יחזור במוחו מאמר שלם וידרוש בכל ליבו את ההתגלות. מבצעים זה הקושי הלא מבוטל, ממש לשבור את השיניים באנגלית, אם לא מפני הציווי היה מוותר על זה. תשרי של תורה ועבודה

ההדס אינו חזק בטעם, אבל ריחו הוא כוחו. הוא מסמל את התשרי של האברך ה'שרוף' שמנסה בכל כוחו להשאר תמים עד טיפת הדם האחרונה, ההכנה שלו לתשרי לא קלה, ראשית כל הוא מטופל בעוללים, והאשה גם היא תובעת את שלה, ללמוד הוא כמעט ולא מספיק, רק לכל מקום אליו מגיע הוא מיטלטל עם התפילין והשופר וסופר לעצמו עוד הנחה ועוד תקיעה ומכוון בכל ליבו "זה הכנה לנסיעה לרבי". כשהוא מגיע ל-770 תמיד עינו על הדלת לתפוס את המקורבים עם הג'ינס, התשרי שלו סובב סביב התפילות של הרבי והמבצעים במסלול שלו מהקבוצה, הוא לא מבין גדול בכל מה שרץ ב-770, אבל הוא יודע שהרבי פשוט שוכן בבית הגדול והקדוש הזה ומה הוא רוצה ממנו. תשרי של מבצעים והפצה

הערבה, אוח.. הערבה.. לא תואר לה ולא דר, לא ריח ולא טעם ולא נוי. פשוט תשרי חבוט, ממש כמו הסובארו של קסלסי מהשיכון. זה הבעלבוס שהגיע לרבי כי פשוט חש שעוד רגע קט ונפשו מתייבשת כחרס. הכנה הוא לא הספיק לעשות כי עבד קשה עד הרגע האחרון, אין לו מושג מה קורה ב-770, מתי

הדובדבן של ארבעת המינים

השעות של התפילות ואיפה כדאי לעמוד, הוא ישן, או יותר נכון - בקושי ישן, על מזרון המוטל ברצפתו של בייסמנט עבש, גבו כואב והוא נרדם בעמידה בשחרית. ביום השני התפילין אבדו לו לכמה שעות ארוכות של מריטת עצבים והוא ממש לא מסתדר עם האוכל של הכנסת אורחים. הוא מנסה לשבת

וללמוד קצת, אבל הוא פשוט לא מונח, וגם מבצעים הוא פיספס כי קם מאוחר ביום שישי. רק בכתר של שמחת תורה - אחרי הקפות הוא עמד מעונה מחבטות התשרי וזעק מעומק ליבו, "רבי קשרני אליך בעבותות, רבי הנני שלך, רבי עזור לי לחבר את חיי לרוחניות".

והערבה היא הדובדבן של תשרי אצל הרבי מלך המשיח שליט"א. רבי הנני שלך

הצד השווה שבהם שכולם כאחד מאוגדים ומנוענעים לכיוון אחד - אל מול מקומו של הרבי שליט"א. מקום תפילתו ושיחותיו הקדושות של שמחת בית השואבה לילה לילה. כולם נפגשים בתור ללולב ונשימתם נעצרת בזעקת יחי.

האתרוג הנאה, הלולב התמיר, ההדס הריחני והערבה החבוטה, כולם כאחד וכל אחד לחוד מוסרים עצמם ורצונותיהם, כאורח מתבטל בפני מארחו, עאכו"כ כשהאורח הוא חסיד והוא מתארח אצל רבו.

תשרי איננו אבק פורח או חלום יעוף, כשחזור התמים האתרוגי, חבירו הלמדן נעדר הברייתקייט, האברך ה'שרוף' והבעלבוס הכתות, הרי פרצופם שונה בתכלית. רבי איננו כספומט ולתשרי לא באים בשביל גילויים, אבל עצם העמידה וההתבטלות הזאת ומסירת הרצונות והכשרונות כולם למלך המשיח פועלת שינוי מן הקצה אל הקצה, וכשחוזרים לארץ אי אפשר שלא להשפיע מהאור הגדול הלאה, ואז אפילו הלמדן והבעל עסק מוצא את עצמו שופך דליים אדירים ששאב - על מקורביו ומשפחתו, משקיע ביהודים אחרים ללמדם פרק בהלכות יהדות וקורטוב של הכרה בנשיא הדור.

"הלכות של תורה שבעל-פה שאינן בטלין לעולם"

בשלהי תשרי ה'תשנ"ב הוציא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א קונטרס מיוחד "הלכות של תושבע"פ שאינן בטלין לעולם". הקונטרס עוסק בשלב גבוה בקיום המצוות לעתיד לבוא, כאשר המצוות יתממשו ללא צורך בציווי, אלא כדבר מובן מאליה. הוא בא ליישב את הפסיקות הנראות כסותרות בין "מצוות בטילות לעתיד לבוא" ו"הלכות של תורה אינם בטלים לעולם". הקונטרס יצא לכבוד סיום הרמב"ם באותו זמן כביאור על מעלת ה"הלכות שבתורה", נלקט מתוך שיחות תשרי ה'תשנ"ב כאשר תאריך ה"פתח-דבר" הינו מוצאי שמחת תורה

אנו מגישים בזאת את תוכן וסיכום הקונטרס מתוך הספר "דבר מלכות - תוכן וסיכום".

שבתורה - תוכן ספרו של הרמב"ם, שאינן בטלים כחמשה חומשי תורה.

שיחה זו נאמרה בקשר לסיום ספר הרמב"ם, שיחודו הוא בכך שהוא כולל בתוכו את כל הלכות התורה - הלכה למעשה, וכפי שמבאר הרמב"ם בהקדמתו, שמטרתו העיקרית של החיבור הוא "שתהא תורה שבעל פה כולה סדורה בפי הכל בלא קושיא ובלא פירוק".

ובגדרן של הלכות התורה מצאנו חידוש מיוחד לגבי מעמדה של התורה שבעל פה בכלל (כלומר: שאר חלקי התורה שבעל פה שאין בהם משום הלכה למעשה, אלא שקלא-וטריא בלבד), והוא, בשונה משאר התורה שבעל פה, ואף ספרי הנביאים והכתובים, שכולם "עתידין ליבטל לימות המשיח", ההלכות שבתורה שבעל פה הן בדרגת חמשה חומשי תורה עצמם (תורה שבכתב), שאינם בטלים לעולם.

וטעם הדבר הוא: בספרי הנביאים והכתובים, וכן בשאר חלקי התורה שבע"פ (שקלא-וטריא שלא למעשה), אין בהם ענין כשלעצמם, שיהיה בו צורך לעתיד לבוא; בנביאים אין הוספה כל-שהיא על דברי התורה אלא ענינים הוא רק לצוות על קיומם, והשקלא-וטריא בתורה שבעל פה אינה אלא אמצעי לביור הלכות התורה, ולעתיד לא יהיה צורך בהם. אך ההלכות שבתורה שבעל פה הרי הם נכללים באותו הכלל עצמו של נצחיות התורה שבכתב - "דבר ברור ומפורש בתורה שהיא מצוה עומדת לעד ולעולמי עולמים", שהרי הם חלק חשוב ובלתי נפרד מהתורה שבכתב עצמה: על ידם דוקא יודעים את אופן קיום המצוות שבה.

ויש לבאר, שזהו הטעם לכך שסיום ספרו של הרמב"ם הוא בהלכות מלך המשיח, שכן אז תבוא לידי ביטוי מעלתם המיוחדת של ההלכות

כל הטעם לכך שמצוות התורה אינן יכולות להתבטל לעולם, הוא מאחר והמצוות אינן אמצעי לצורך מטרה אחרת (ויכוח האדם המקיימן וכדו'), אלא הן רצונו של הקב"ה, שלא לשם כל טעם אחר. ולכן אין שייך בהן שינוי; אילו מטרתן היתה לצורך האדם, אזי ניתן היה לומר שהצורך לקיימן תלוי במצב האדם: בזמן הזה עליו לקיימן בכדי להתעלות ולהגיע לשלמותו, ולעתיד לבוא, כאשר הדבר יושלם, אכן לא יהא צורך בהן. אך מאחר ונצחיותן היא מצד מה שהן רצונו של הקב"ה, הרי לפי זה אין שייך שינוי בהן בכל זמן שהוא, שהרי רצונו של הקב"ה אינו תלוי כלל במצב האדם והעולם.

לעתיד לבוא - קיום המצוות ללא ציווי

ביאור הענין:

מה שנאמר "מצוות בטלות לעתיד לבוא", בהכרח אין לפרש שהן לא יתקיימו כלל וכלל, שכן אם אכן כך הרי שישנה סתירה מפורשת בענין זה בדברי בעל מימרא זו - רבי יוחנן:

מצאנו שרבי יוחנן עצמו, הסובר שמצוות בטלות לעתיד לבוא, סובר שלעתיד לבוא תתקיים מצות נתינת תרומה (שכך הוא מפרש מה שנאמר "ונתתם ממנו את תרומת ה' לאהרן הכהן", שמכך שהפסוק נוקט שנתנת תרומה תמיד היא לאהרן דוקא, "וכי אהרן לעולם קיים"? - אלא בודאי הכוונה היא לרמוז על לעתיד לבוא שאז אהרן יקום לתחיה ושוב יתנו לו בני ישראל תרומה). ואם כן, הרי מפורש שלעתיד לבוא כן יתקיימו המצוות - מצות תרומה!

ושאלה נוספת בהבנת פשט דברי הגמרא:

הגמרא מקשרת את דברי רבי יוחנן ש"מצוות בטלות לעתיד לבוא" עם מימרא אחרת שלו: "כיון שמת אדם נעשה חפשי מן המצוות", ואומרת שדעת רבי יוחנן בשני ענינים אלו קשורה אחת עם השניה. ולכאורה הדבר אינו מובן: הלוא המדובר הוא על שני ענינים שונים לחלוטין: זה שאדם במיתתו נפטר מן המצוות הרי אין משמעות הדבר ביטול המצוה, אלא רק שבזמן מסוים זה אין עליו חיוב לקיימה. כלומר: הדין הוא לגבי האדם, שהוא אינו מצווה. אך ודאי שהמצוה עצמה נותרת בתוקפה. מהי אם כן השייכות בין זה לחידוש הדין שלעתיד לבוא - כאשר האדם כבר יחיה (והוא יחזור לאותו מצב בדיוק כפי שהיה קודם מיתתו) שאזי יתבטלו המצוות?

אלא מכאן אנו למדים, שאף בענין "מצוות בטלות לעתיד לבוא" אין משמעות הדבר שהמצוות עצמן - הרי אומר: רצונו של הקב"ה - יתבטלו. הרצון ישאר בתוקפו, אלא שהציווי לאדם יתבטל (ואם כן הרי זה דומה לפטור קיום המצוות במת). והטעם לכך הוא, כיון שאז יתקיימו המצוות ללא צורך בציווי. שכן, לעתיד לבוא יהיה האדם בדרגה נעלית של התאחדות גמורה עם הקב"ה, מציאות אחת, כאשר בדרך ממילא במציאותו של האדם יתקיימו המצוות (כשם שבגוף אחד, הרי אין שייך לומר שחלק

אחד מהגוף מצוה על חלקו השני לעשות איזה דבר, שכן רצונו של אותו גוף הרי הוא מתקיים בדרך ממילא, ללא צורך בציווי).

לכן מובן, שאמנם למעשה קיום המצוות יתבצע לעתיד לבוא, והוא מה שאמרו שלעתיד לבוא תתקיים נתינת תרומה. אלא שמאחר ואז לא יהיה על האדם ציווי לעשות זאת לכן אין חיוב כעת לדאוג לקיומן בשעת התחיה, ולכן מותר לקבור מת בכלאים. אך פשוט הדבר שלמעשה, לאחר התחיה, אמנם הוא יפשוט מעליו בגד זה ללא ציווי, שבדרך זו יתקיימו אז המצוות כאמור.

שתי דרגות בתורה - ביחס לעולם ולמעלה מהעולם

בעומק יותר:

ככלל, קיום המצוות קשור עם מציאות העולם הגשמי, שבו הן מתקיימות. אלא שביחס זה שבין המצוות לעולם קיימות שתי דרגות: מה קיים לשם מה - המצוות בשביל העולם, או העולם בשביל המצוות.

כלומר: מצד הדרגה הנמוכה יותר שבתורה, הרי שמהותה היא לצוות כיצד יתנהג האדם ויתנהל העולם. המצוות הן אכן רצונו של הקב"ה (ולא שכל מטרתן היא רק הדרגה להנהגת העולם), אך רצון זה קשור ומתייחס לעולם: העולם צריך להתנהל בצורה זו. אמנם, מצד הדרגה הנעלית שבתורה, הרי אדרבה: כל מציאות קיומו של העולם הוא בכדי שיוכלו להתקיים בו המצוות. התורה (רצונו של הקב"ה) בפני עצמה היא "קדמה לעולם" ואין לה כל שייכות אליו, אלא שבכדי שהדבר יתקיים גם למעשה בפועל - נברא העולם.

זהו למעשה החילוק בין גדר "תורה" לגדר "מצוות". כאשר מדברים על המצוות, הרי מהותה של מצוה הוא ציווי - לאדם. היינו: התייחסות התורה לעולם. אך הלשון "הלכות של תורה" מבטאת את דרגת התורה שקדמה לעולם.

מעשה מובן, שבשני המאמרים הנ"ל, הנראים כסותרים זה לזה - "מצוות בטלות לעתיד לבוא" ו"הלכות של תורה אינן בטלין לעולם", הרי בלשונן של שתי המימרות עצמן מבואר החילוק שביניהם: ה"מצוות", אמנם יתבטלו לעתיד, שזהו מאחר והציווי לאדם כבר לא יהיה קיים. אך עצם התורה - רצונו של הקב"ה, בודאי תתקיים לעולם.

[לפי זה יש לפרש את המאמר "היום לעשותם, למחר לקבל שכרם", שהכוונה בזה היא על דרך מה שנאמר "שכר מצוה - מצוה", והיינו, ש"למחר" - לעולם הבא, יתגלה ענינים האמיתי של המצוות שלמעלה מהעולם (שזוהי כאמור דרגת התורה שתהיה לעתיד לבוא)].

שני ענינים אלו מרומזים גם בלשון דרשת חז"ל, במקור הלימוד שהלכות אינן בטלות לעולם, שנאמר: "הליכות עולם לו . .

« המשך מעמ' 25

בקש עבור זוגתו פרוסת לחם לרפואה שלימה כי היא חולה, ונתן לו כ"ק אד"ש וחיפש הלה איזה מטפחת במה לכוך זה מצד נקיון, ואמר כ"ק אד"ש הרי כל הענין מלובש בלבושים, צריכים להעלים עוד יותר עם לבוש המעלים? תן לה את זה כפי שזה. ואח"כ צוה כ"ק אד"ש לנגן ניגון הבינוני וניגון אדמו"ר מהר"ש וימין ה' של הצמח צדק וניגון של הג' תנועות וניגון של רבנו הזקן בן הד' בבית. אח"כ התחיל לבד הניגון ניע זוריטשי חלאפצי וחלק להאורחים משקה שיקחו אתם כאו"א לעירו ומקומו, ולכאו"א אמר בשביל מי הוא נותן זאת. ואחרי ברכת המזון הי' זה בערך שעה ארבע התפללו ערבית, הבדילו ואח"כ חלק מכוס של ברכה לכאו"א ונגמר זה בערך בחמש וחצי לפנות בקר.

אח"כ אמר שיהי' כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר חורף בריא ובשמחה תמיד ושיהי' כי אנו עמך וכו' והתיבות האלו כי אנו עמך אמר עם הניגון וכולם התחילו לשיר את הניגון וכך ליוו את כ"ק אד"ש עד היכלו וכולם נשאו אה"כ בבית הכנסת ורקדו ושמחו עד אור היום.

בש"ק פרשת נח היתה התועדות ודבר הרבה בענין אחדות ואמר שמה שכתוב במדרש המשל הידוע מהמלך שעשה סעודה לבניו לז' ימים ואח"כ אמר להם קשה עלי פרידתכם והי' לו לומר פרידתנו. אך הענין כי למעלה לא קשה אבל העיקר הוא פרידתכם. והי' מאמר ד"ה א"ר עקיבא אשריכם ישראל.

(בטאון חבד חוברת יג. כל הקטעים באידיש תורגמו ללשון הקודש בתרגום חופשי כבר בתוך הרשימה).

הקירוב נאמר בלחם ובמים, שייקחו משקה והוא יחלק לכל אחד פרוסת לחם מהחלות שלו שבירך עליהם ברכת המוציא. והיו כאלה שעוד לא אמרו לחיים ושאל כ"ק אד"ש - בשחוק - מה זה יש כאן הרבה הצנע לכת כנראה שיצביעו, חברה של הצנע לכת? איך זה. אחד הי' שם מא"י ממשפחת בית הרב והוא חלוש ולא שתה כלום ולא אמר לחיים וכמה פעמים בקש אותו כ"ק אד"ש לאמר לחיים ולא אמר, אח"כ אמר כ"ק אד"ש אליו בשחוק, אל' חיים אלטהויו הי' אומר על אלה שמבית הרב שעליהם נאמר הם שחבלו באחרים פטורים וכו'. אחד מן המסובים הרופאים ציווהו שלא ישתה שום משקה וכל הזמן לא שתה, וכ"ק אד"ש שאלו למה אינו אומר לחיים (וכ"ק אד"ש הי' יודע שהרופאים אסרו עליו זאת) וענה באם תצוו אני אקח ואמר לו כ"ק אד"ש קח כוס מלאה ותשכח מהכל וזו תהיה הרפואה, אחד נרדם קצת באמצע, ומי שישב על ידו התחיל לעוררו ואמר לו כ"ק אד"ש הנח לו לישון שינה בשבת תענוג. בערך בשעה שתים בלילה אמר כ"ק אד"ש שלא ישכחו שזהו באמצע שלש סעודות וישירו בני היכלא. כ"ק אד"ש בקש לשיר את הניגון הספרדי אין אדיר, ושאל את אחד מן האורחים שבא ממרוקו אם גם הוא יודע איזה ניגון ספרדי, ושר ניגון עם תיבות, ובקש אד"ש שילמד את הניגון, ושר כמה פעמים עד שהתלמדו אותו. בשעה שכ"ק אד"ש חלק את הפרוסות לחם לכל אלה שאמרו לחיים, הנה לאחד נחתך פרוסה קטנה, ואמר לכ"ק אד"ש זו חתיכה קטנה מדי, אמר כ"ק אד"ש הכמות בזה לא נוגע. אחד

לימות המשיח... אלא כדי שיהיו פנויין בתורה וחכמתה... כדי שיזכו לחיי העולם הבא, כמו שביארנו בהלכות תשובה". בהלכות תשובה מאריך הרמב"ם לבאר שהטובה הגשמית בעולם הזה ניתנת בכדי שיוכלו המצוות להתקיים בשלמות, כאשר קיום המצוות גופא הוא למען המטרה של מתן השכר בעולם הבא. בהלכה הבאה ממשיך הרמב"ם ומסיים: "ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד", וכאן כבר לא נאמר שהדבר הוא לשם איזו מטרה ותכלית אחרת.

ושני ענינים מבטאים למעשה את החילוק בין שתי דרגות התורה שיהיו בשתי התקופות לעתיד לבוא (וכפי המבואר כבר במקום אחר, שבשתי הלכות אלו ברמב"ם מרומזות שתי התקופות השונות שיהיו אז):

בתקופה הראשונה של ימות המשיח, שבה כאמור יהיה שלימות הענין של קיום מצוות התורה (לפני הענין של ביטול המצוות), הרי עדיין מודגשת התועלת שתצמח מכך לאדם המקיים, שהרי כל מהות המצוות או הן בשביל האדם. אך בתקופה השנייה, שבה יהיה ביטול המצוות, וכפי שהתבאר, שתשאר דרגת התורה שלמעלה מכל שייכות לעולם, למעלה מכל מטרה צדדית (של הנהגת העולם) הרי אז אין שום מקום למטרה ותכלית אחרת, "לחיי העולם הבא". המטרה והתכלית היא המצוות עצמן, רצונו של הקב"ה.

מטרת חיבורו של הרמב"ם היא, כדבריו, "שיהיו כל הדינין גלויין לקטן ולגדול בדין כל מצוה ומצוה". לכן: מצד אחד, מאחר ומטרה זו נשלמת בסיום התקופה של קיום המצוות, "היום לעשותם" (שהרי לעתיד לבוא כאמור המצוות כבר יתקיימו בדרך ממילא), אין הרמב"ם כותב בפירוש אודות התקופה השנייה של ימות המשיח, הזמן של תחיית המתים, שהרי אין היא כבר שייכת באופן מעשי למטרת הספר - לימוד ההלכות.

אך לאידך: מאחר וסוף סוף הרי ענינו האמיתי של החיבור הוא "הלכות של תורה", שענין האמיתי כאמור הוא רצונו של הקב"ה כשלעצמו שלמעלה מהעולם, לכן מרמז לזה הרמב"ם בסיום ספרו, אודות המצב של זמן התחיה, שאז קיום המצוות יהיה כפי שהם מצד עצמן, לא לשם האדם ובמילא לא לשם שכר כל שהוא שיקבל מכך.

הלכות של תושבע"פ שאינן בטלין לעולם"

"בזמן ד"היום לעשותם", שכולל זמן הזה, וגם התקופה הראשונה דימות המשיח (לפני תחיית המתים) שיהיה קיום התורה ומצוות בתכלית השלימות... תהי' ההלכה למעשה בפועל כדעה אחת, והדעה השניה אינה אלא ברוחניות: בזמן הזה - הלכה כבית הלל, ודעת בית שמאי היא ברוחניות, ובימות המשיח - הלכה כבית שמאי, ודעת בית הלל היא ברוחניות. אבל... בעולם התחיה, ש"מצוות בטלות לעתיד לבוא", שבטל גדר הציווי להאדם, ונשאר רק ענינם האמיתי שהם רצונו של הקב"ה, "הלכות של תורה... שאינן בטלין לעולם" - תהיה ההלכה כבית שמאי ובית הלל יחדיו, כיון שיתגלה בעולם רצונו של הקב"ה כמו שהוא בעצמותו יתברך, "נמנע הנמנעות"

- בקשר לסיום ספר הרמב"ם - משיחות יום ב' דר"ה, ליל שבת חוה"מ"ס, ליל יום שמח"ת, ה'תשנ"ב

דרגת התורה בתקופת התחיה - שלא לשם כל מטרה אחרת

שתי דרגות אלו שבקיום המצוות, בשתי התקופות שיהיו לעתיד לבוא, מרומזות גם בלשון הרמב"ם: לאחר שמבאר הרמב"ם בהלכות מלכים את פרטי הענינים של ימות המשיח, מסיים הרמב"ם ואומר: "לא נתאו החכמים והנביאים

אל תקרי הליכות אלא הלכות (שהם ישארו לעולם)". "הליכות" ו"הלכות" אלו שתי הדרגות הנ"ל שבמצוות: "הליכות עולם", זוהי הנהגת העולם, שיש לפעול שתהיה "לו" - על פי רצונו של הקב"ה. אך מצד דרגת התורה הנעלית יותר, נשללת לגמרי מציאות העולם - "אל תקרי הליכות", ורק התורה כפי שהיא לעצמה - "הלכות". וזהו הלימוד: מצד הדרגה של הלכות (אל "תקרי הליכות אלא הלכות"), אמנם יתקיימו המצוות לעולם, כאמור, שעצם מציאות המצוות תשאר לעולם אלא שלא בגדר ציווי והתייחסות לאדם ולעולם.

מצד החורה עצמה - שתי דעות הפוכות כאחד!

יש לבאר בזה ענין נוסף:

נאמר במשנה: "מחלוקת שהיא לשם שמים סופה להתקיים... זו מחלוקת הלל ושמאי". ונשאלת על כך השאלה: איך שייך לומר על מחלוקת "סופה להתקיים" בשעה שלמעשה, להלכה בפועל, מתקיימת רק דעה אחת מבין השתיים החולקות? ומובא על כך בחסידות ביאורו של האריז"ל, שכיון שהיום הלכה כבית הלל, ולעתיד לבוא תהיה ההלכה כבית שמאי, הרי סופן של שתי הדעות להתקיים.

אלא שלכאורה, לפי זה נשאלת השאלה מאידך גיסא: הרי אז, כאשר תהיה ההלכה כדעת בית שמאי, שוב תתקיים רק דעתם ולא דעת בית הלל, ושוב אין "סופה להתקיים" לשתי הדעות? ולכן יש לפרש, שאמנם בזה גופא ישנו חילוק בין שתי תקופות שיהיו בימות המשיח: בתקופה הראשונה תהיה ההלכה כדעת בית שמאי לחוד, ואילו בתקופה השנייה (שהיא התקופה שעליה נאמר "מצוות בטלות לעתיד לבוא") תהיה ההלכה כדעת שניהם כאחד!

הביאור בזה הוא, על פי האמור לעיל בענין שתי הדרגות שבתורה - ביחס לעולם ולמעלה מהעולם:

התורה עצמה היא למעלה מכל התחלוקות. ההתחלוקות שיש בה - חיוב ושלילה, איסור ופטור, הנובעים מצד הספירות השונות - חסד וגבורה, אינה אלא בדרגת התורה המהווה ציווי לאדם ולעולם. מאחר והעולם מטבע בריאתו קיים באופן של ניגודים, חסד וגבורה, לכן גם בדרגה זו שבתורה הבאה לפעול בעולם והיא בערך אליו ישנם ניגודים אלו.

אך מצד הלכות התורה כפי שהם לעצמם, למעלה לגמרי מהעולם, מצד הקב"ה בעצמו, הרי הוא ית' "נמנע הנמנעות", ומצדו יכולים להתקיים שני הפכים יחדיו, חסד וגבורה כאחד.

ולכן: בזמן הזה, וכן בתקופה הראשונה של ביאת המשיח, שאז יהיה עדיין ענין קיום המצוות (לפני הזמן של "מצוות בטלות"), הרי מצד דרגה זו שבתורה, אכן לא יתכן קיומן של שתי הדעות להלכה כאחד, שכן מאחר ומצד דרגה זו מודגשת בעיקר הפעולה בעולם, הרי מצד גדרי העולם אין מקום לשני הפכים כאחד. אך בתקופה השנייה, כאשר "מצוות בטלות לעתיד לבוא", ותשאר דרגת התורה שלמעלה מהעולם, הרי מצד דרגה זו יתקיימו שתי הדעות כאחד ממש.

גאולה פנימית בעבודת ה'

מהותה של השמחה החסידיית

עבודת ה' צריכה להיות מתוך שמחה דוקא | "משל הנסירה" שנעשה בכ"ח ניסן ה'תנש"א | "היחידות" שעיצבה את שידרת ה"עבודה" של ר' ראובן דונין וביאורו של ר' מענדל על עבודת הבינוני | עומק השמחה מתוך ביטול, במאמרו של המשפיע החסידי הגה"ח שלמה זלמן לנדא

חג הסוכות, "זמן שמחתנו", הוא זמן של שמחה כפולה, הקב"ה שמח עם עם ישראל ויהודים שמחים עם הקב"ה.

מה ענינה של "שמחה"? ומדוע חג הסוכות הוא זמן השמחה ועד שהוא "מקור השמחה" וכמאמר חז"ל: "מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו!" כלומר לא ראה בכלל שמחה. כל סוג של שמחה (כדיוקו של הרבי מלך המשיח שליט"א במאמר "בסוכות תשבו" תשל"ח).

כבר בתחילת ספר התניא שולל כ"ק אדמו"ר הזקן את ענין ה"עצבות" בתכלית, ומדגיש שאפילו מי שמצבו הרוחני אינו כראוי אין לו כל סיבה והיתר להיות בעצבות וכפי שמאריך בזה בהמשך התניא בפרקים כ"ו, כ"ז וכ"ח שאדם צריך לעבוד את ה' בשמחה ושלא יהי אפילו "נדנדוד" דאגה, היינו אפי' "משהו" דמשהו.

יש להוסיף מה שסיפר הרה"ח ר' ראובן דונין שכשהיה ביחידות אצל הרבי מלך המשיח התלונן על קושי מלחמת שתי הנפשיות. הרבי מלך המשיח פתח את ספר התניא והראה לו בסוף פרק ל"א את דברי כ"ק אדמו"ר הזקן וזו לשונו הקדושה: "ולהיות בחינת תשובה זו ביתר שאת ויתר עוז מעומקא דלבא וגם שמחת הנפש תהיה בתוספת אורה ויגונו לאמר... הן אמת כו', אך אני לא עשיתי את עצמי. ולמה עשה ה' כזאת להוריד חלק מאורו ית' הממלא כל עלמין וסובב כל עלמין וכולא קמיה כלא חשיבי והלבישו במשכא דחויא וטפה סרוחה... ירידה זו צורך עליה"... עיי"ש בהמשך דבריו הק'.

כדי להבין זאת בעומק יותר כדאי להקדים את המבואר רבות בחסידות כי למעשה שמחה ואלוקות 'הולכים ביחד' והיינו הך. הכתוב אומר "עוז וחדוה במקומו" וחסידות מסבירה בכך את הפסוק במגילת אסתר: "אין לבוא אל שער המלך בלבוש שק", שגם במצב של גזירה וסכנה הרי מבואר באגרת הקודש סימן יא הידוע "מי שמתלונן שחסר לו איזה

טובה הרי זה ככופר ח"ו" (עיי"ש באריכות דברים חריפים בזה ש"נחו לו שלא נברא", כיון שזה מראה שעובד את עצמו ולא את הקב"ה והוא מ"ערב רב" וכו').

הוי אומר: כאשר האדם נמצא בתנועה שהוא בטל לאלוקות ממילא יחוש שמחה וכאשר אדם בתחושה של ישות, ממילא יהיה בעצבות.

ולכן בתורת החסידות אנו מוצאים כמה סוגי התבוננויות כדי להגיע לענווה. התבוננות אחת היא בשפלות עצמו והשניה בגדלות ה' וכפי שמוצאים אנו זאת אצל משה רבינו עצמו שעיקר מעלתו וזה שהגיע לדביקות והתאחדות מוחלטת באלוקות היה מצד הענווה שלו (ראה בהרחבה לקוטי שיחות ח"ג פרשת בהעלותך ע' 36-37).

מסופר על החסיד הנפלא ר' יעקב מסקאליק (זוראוויצ'ער) שפעם טבל במים קפואים וקרים מאד שהיה ממש סכנה לבריאות, שאל אותו המשפיע ר' מענדל פוטרפאס איך הוא מסוגל וענה לו שכשאדם לא מרגיש את עצמו שום דבר לא מפריע לו.

ואם כן - כאשר האדם הוא "מרכבה" לרצון העליון בלבד ואין לו מציאות לעצמו, אז כל הפעולות הם עם הקב"ה ו"עוז וחדוה במקומו".

ולכן אמר כ"ק אדמו"ר הזקן בהתוועדות י"ט כסלו הראשונה בשנת תקס"ב, כפי שחזר על דבריו הק' בנו הרה"ק רבי משה, ש"שטות" ו"הרגשת מעלת עצמו" ו"עצבות" הם עבירה דאורייתא, משא"כ "חכמה" ולראות את הטוב המשמח בכל ענין זה מצוות עשה מדאורייתא.

(מספר השיחות ת"ש ע' 49 ואילך. נעתק בספר התולדות לכ"ק אדמו"ר הזקן ח"ג ע' 766).

לאור כל זאת נבין היטב את מהות הקשר בין חג הסוכות ל"שמחה": כאשר מגיעים מחודש ה"חשבון נפש" והתשובה, חודש הרחמים והסליחות ש"נקודת התשובה" היא "ענוה"

ו"ביטול" שזהו בלשון החסידות "העדר הרגשת עצמו" (כביאורו של אדה"ז על הפסוק "אילים - מדרך פשעם" שישנו "דרך", לשון יחיד, שהיא מקור לכל הבעיות הרוחניות וזהו ה"ישות" ר"ל).

והנה ראוי להתבונן עוד ביסודיות גנותה של ה"ישות", כדי שאכן נוכל להגיע לשמחה בחג הסוכות:

ידוע משלו של הבעש"ט הק' על אותו אדם שיש לו פצעי עור ומנסה למצוא מרפא על ידי משחות למיניהן, ואינו יודע שהשורש לכל זאת היא מחלת דם אחת ויחידה. ובלשון החסידות "אין הדינים נמתקים אלא בשרשם".

זהו גם כוונת עומק משל הבעש"ט על דרך הטיפול בגנב: ישנם המבריחים אותו בצעקות 'גנב!גנב!', זהו הישג חיצוני בלבד, הרי הגנב כלל לא השתנה, ועוד יחזור, ישנם העוצרים אותו בכלא. גם בכך עדיין הגנב בפנימיותו לא השתנה. וישנה דרך החסידות, "דרך ארוכה וקצרה", לבאר לגנב שדרכו היא דרך של שיפלות ואיסור ואחרי ריבוי הסבר האדם ישתנה ויפסיק לגנוב.

לאור זאת ניתן להסביר את המבנה המיוחד של ספר התניא. בשונה מספרי מוסר שקדמו לו אין בו 'שער הקנאה', 'שער הכעס', 'שער הגאווה', אלא יש בו 'שער היחוד והאמונה'! לדעת אדמו"ר הזקן השורש לכל המידות רעות שנמנו בפרק א' בתניא שנחלקים לארבעה יסודות: (א) אש, (ב) רוח, (ג) מים, (ד) עפר.

הכעס והגאווה (יסוד האש), הוללות וליצנות (יסוד הרוח), תאוות (יסוד המים) ועצלות ועצבות (יסוד העפר), היא ה"ישות" והרגשת עצמו. אדם העובד את ה' אך חדור בכך ש"הוא עובד ה'", הרי ברור שיגיע לתחושה של "פגיעה" שאין מכבדים כרום ערכו ואזי נכשל בכעס וגאווה, וכן כיון שהוא "חשוב" מגיע לו ליהנות גם מתאוות עולם הזה, ולכן הוא "עצלן", כיון שהוא כבר התייגע מספיק ולכן אם חסר לו משהו הוא "עצוב", כי הרי הוא חשוב ומגיע לו ואיך יתכן שחסר לו משהו בגשמיות וברוחניות.

(וכמבואר כל זאת בתניא פרק כז שהעצבות היא מ"גסות רוח", היינו שהרוחניות שלו ב"גסות", שלא נרגש כאן עבודת ה', אלא שהוא יהי עובד ה' מוצלת, בעל מדריגה, ולכן נופל ברוחו איך זה שיש לו בלבולים).

לכן מבאר הרבי מלך המשיח שליט"א במאמר הידוע ד"ה "לא תהי' משכלה ועקרה בארצך" (תשי"ב), שעיקר הבעיה המביאה את השכול הרוחני - "משכלה" - זה "בארצך",

שהאדם מרוצה ושבע רצון מעבודתו. באותו מאמר מתבטא בחריפות רבה ואף בבכי כי כששואלים אדם מה עם אהבת ה' ויראת ה' שלך, הוא צריך לענות במר נפשו "מה לי יראה מה לי אהבה", העיקר לעשות רצון ה' ברגע זה, ואם איננו עושה את רצונו הרי זה מרידה ר"ל בעצמותו ית'. כל הדרגות של אהבת ה' ויראת ה' הם בבחינת "מציאות", בבחינת "יש מי שאוהב" (כמבואר בתניא פרק לה), משא"כ "קבלת עול מלכות שמים" זה ביטול אמיתי.

וכך היה מבאר המשפיע ר' מענדל ע"ה את ה"טמטום

הלב" עליו מדבר פרק כ"ט בתניא. כיצד נופל לבינוני טמטום הלב? מעבירות? הרי בינוני אין לו עבירות, חייבים לומר שמדובר כאן במשהו עמוק יותר. זהו עובד גדול שיש לו טמטום הלב מריבוי "תורה" ו"עבודה"... יש לו 'הרגש' עצמו. הוא מקיים מצוות בהידור, מתפלל בכוונה פנימית ואולי אפילו פועל ב"מסירות נפש" ומזה הוא מגיע ל"טמטום הלב" ואין ליבו מתעורר לעבודת השי"ת בתפילה ולקדש את עצמו במותר לו!

ולכן כל ההמשך בפרק כ"ט, לבאר לבינוני שיש לו הרבה מה לתקן גם אם הגיע לדרגת "בינוני" עיין שם בארוכה.

וכך היו מבארים חסידים את שורש הרע של נפש הבהמית בלשונו הזהב של רבינו הזקן כבר בפרק הראשון שבתניא "הנפש הבהמית היא המתלבשת בדם האדם להחיות את הגוף וממנה באות כל המדות רעות". מאיפה נובעים כל המידות רעות? מזה עצמו שהנפש הבהמית מייצרת את המצב של "יש", הוא הוא הגורם כל המידות רעות!

וזה הטעם שבספר התניא העיקר הוא "שער היחוד והאמונה" לבאר ש"אין עוד מלבדו" ועד ל"ביטול במציאות" (כמבואר בפ"ג שם), היינו שהשי"ת נמצא בהתגלות בעולם הזה כמו בעולמות עליונים בלי שינוי כלל (רק שאנחנו לא רואים זאת כי לא ניתנה רשות לעין לראות) וממילא הכל בטל אליו ית' כמו "אור השמש" שנמצא בתוך השמש, שאינו נרגש למציאות כלל, למרות שהוא נמצא בתוך השמש, אבל

תשורות

אצלכם בשמחות

להזמנות חייגו: 077-5123-770

ברכונים

משיח
לידה/שמחה
שמחת הגאולה
שמחת האלוהים

תשורה לאפשעו ניש

שמחה בכל הפרטים

בעניין זה יש עילוי מיוחד בזמן הגלות. . כמשל המלך כמו שהוא בדרך, שאז אפילו בן כפר יכול לבוא לפניו ולדבר עמו, לכן קל יותר להשיג רוח הקודש. (בפרט) בשמחת בית השואבה שמשם היו שואבים רוח הקודש.

• מה שאין עושים זכר לשאיבת המים "שמחת בית השואבה", מדגיש עוד יותר את הצורך להוסיף בענין השמחה לא רק עבור השמחה שהייתה בזמן הבית, אלא גם עבור שאיבת המים שהייתה בזמן הבית, כך שריבוי השמחה יהיה בבחינת תחליף שימלא גם את החסרון של שאיבת המים.

• את ענין המים' שבשמחת בית השואבה, ניתן להשלים ולמלא על ידי שמקשרים את השמחה עם אמירת תורה, כמאמר רז"ל "דברי תורה נמשלו למים".

אחרי ההרצאה המתומצתת באופן של חכמה ובינה, נשאר לגלות את שלב ה'דעת' - לרקוד ולשמוח בפועל, אמרתי לו בחיך את מה שמוסיף הרבי מלך המשיח "אמנם כדי ששמחה זו תהיה שמחה אמיתית, צריך להיות לימוד והתבוננות בפרטי הדברים באופן של הבנה והשגה, אבל עיקר הענין הוא שמחה כפשוטה בפועל ממש".

מה שמעניין שחתי לו, לראות איך הרבי מלך המשיח יורד לבאר את אופן השמחה ומעלתה עד לפרטי פרטים "הבנה והשגה אמיתית פירושה, שהדבר המושג הופך להיות חלק ממציאיותו של האדם. . היינו שהדבר חודר בכל מציאיותו של האדם, בכל אברי גופו, עד לחלק הכי תחתון - עקב שברגל. ובנוגע לענין שמחת בית השואבה - בא הדבר לביטוי בענין הריקודים, שכן ענין הריקוד נעשה על-ידי העקב שברגל, שמנשאים אותו מן הארץ, וחוזרים ומורידים אותו על-גבי הארץ, כדי לנשאו עוד הפעם באופן נעלה יותר, וכן הלאה...

בשלב הזה היושב מולי חייך חיוך גדול מלוא פיו ואמר, נו עכשיו אני חייב לומר אתך 'לחיים'. הלחיים 'חימים את המנועים' והרים את הרגלים לריקוד שמח המרומם ומרומם עוד ועוד, עם תשוקה גדולה בלב לעבור לריקוד הכי גדול עם הניגון הכי שמח בקבלת פני משיח.

מה שואבים, וממה כל כך שמחים כיום בשמחת בית השואבה?!... שאל אחד המשתתפים בתמימות. כפי שמבין הקורא, היה זה באחת ההפוגות בסוכה הסמוכה לשמחת בית השואבה בשכונות העיר.

שאלה שדורשת קצת מחשבה לפני שמסתערים על הקרבן התמים שלא מבין מה יש לשמוח בשמחת בית השואבה... למה הוא מתכוון בדיוק בשאלתו, לשאיבת רוח הקודש שהייתה בשמחת בית השואבה? לשאיבת המים שהייתה בזמן שבית המקדש קיים ואינה כעת בנמצא? או שמא במחשבתו מה בכלל לשמחה זו עושה?

השגחה פרטית... זמן קצר קודם זכיתי לראות את האור כי טוב, באחת משיחותיו הנפלאות והמיוחדות כל כך של הרבי מלך המשיח בחג הסוכות (אגב, עצה טובה. לקחת את אחד מכרכי ה'התוועדות' וללמוד מידי יום בחג הסוכות את השיחה שנאמרה באותו יום, החג נראה אחרת לגמרי).

כמו תמיד הרבי בדברות קודשו מתקין עבורנו את ה'משקפיים' המביאות להסתכלות נכונה על המצב לאשורו;

• ראשית, מצות היום של חג הסוכות היא בשמחה "ושמחת בחגך", ואודות ההשוואה לזמן הבית, כדאי לשים לב לכמה פרטים -

• עניין השמחה קיים גם כיום ובשלימות. לאחר חורבן בית המקדש ישנו העניין ד'ונשלמה פרים שפתנו'. . ונשלמה מלשון שלימות. . ובנוגע לעניין השמחה - ענין רוחני הנתון לבעלותו ושליטתו הבלעדית של האדם, בודאי ובודאי שלא נגרע מאומה ח"ו ע"י החורבן בית המקדש הגשמי.

• יש עילוי בשמחת בית השואבה שבזמן הזה. . "קלקלתנו זוהי תקנתנו ויכולים וצריכים להתחיל את שמחת בית השואבה תיכף ומיד בלילה הראשון.

• וגם בנוגע להשתתפות של כל אחד ואחד מישראל בשמחת בית השואבה, יכולים וצריכים להשתתף בה כל אחד ואחד מישראל ואפילו קטנים (בשונה מזמן הבית, אז הייתה שייכת לגדולי החכמים וכו').

• שאיבת רוח הקודש משמחת בית השואבה. .

של "ראש השנה" רק בפנימיות יותר, וגם בתוך חג הסוכות עצמו כהכנה ל'שמחה', הרי יש את מצוות נטילת ארבעת המינים, שבהם נאמר 'ושמחתם לפני הוי' אלוקיכם' שענינם "אחדות" שזה ענין האלקות שגורם ביטל ה"ישות" ועי"ז נעשה "אחדות ישראל" לעשות רצונך בלבב שלם, הרי כל זה מביא גורם ופועל ל"שמחו בכך ישראל".

ומה נפלא הענין שבפרשת "כי תבוא" (שקוראים בימי ההכנה לימים נוראים) כתוב מפורש שכל התוכחה ר"ל היא "תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב" כפירוש האריז"ל שמובא בתניא פרק כ"ו שאין הכוונה שלא עבדת את ה', אלא שלא עבדת בשמחה ובטוב לבב.

ועל כך מבאר כ"ק אדמו"ר מוהרי"צ במאמרו ד"ה "ויספו עניים ביה' שמחה" שאע"פ ש"ענווה" גורמת ל"לב נשבר", א"כ זה לכאורה היפך תכונת ה"שמחה"?

ומבאר שאדרבא דוקא הלב נשבר (ולא עצוב) גורם לשמחה. עצבות פירושו: "יאוש" כמאמר ופתגם חסידים שאחרי "עצבות" הולכים לישון ואחרי מרירות הולכים ללמוד תורה ולעבוד את ה' כדי לתקן את מה שנדרש.

וכנ"ל בדברי הרבי מלך המשיח שליט"א לר' ראובן דונין מדברי כ"ק אדמו"ר הזקן בתניא סוף פרק לא, ש"אני לא עשיתי את עצמי" ולמה עשה ה' כזאת, שהרי את הנה"ב הקב"ה ברא ומדוע מרגיש האדם שהוא "אשם", "הכל מאת השם".

(ובדורנו אנו זכינו לשמוע מהרבי שיחות ק' באריכות שגם העבירות לאחרי שנעשו רחמנא ליצלן, צריך לדעת שזה בהשגחה עליונה והכל מאיתו ית' כדי שהאדם יתעורר ויתחזק בתשובה להוסיף עוד יותר בקדושה (ראה לקו"ש ח"ה פרשת לך לך, דבר מלכות כי תשא תשנ"ב, מאמר י"ג אייר תנש"א).

ואולי יש לומר בשכלנו הדל כי זה תוכן זעקתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בשיחת כ"ח ניסן תנש"א מתוך ביטוי הכי חריף שללא משיח הרי הכל "להבל ולריק!" מכיון שכל כוונת הבריאה היא להביא לימות המשיח בשלימות ובנין ביהמ"ק השלישי, הרי כל זמן שלא נפעל הענין, אין מה "להתרפק" על העשייה של עד עתה. כיון שכל מה שנעשה עד עתה זה בכחו של הקב"ה והקב"ה דורש כעת עשייה חדשה לגמרי, עשייה בכח ה"יחידה" ולמעלה מ"יחידה" - "משיח שבכל אחד ואחד" שתגרום התגלות עצמותו ית' בכל העולם כולו.

וכמבואר במאמר ד"ה "ואתה תצוה" תשמ"א - המאמר האחרון לע"ע שהרבי חילק - שגם אם ב"ד אמות" של האדם ישנה קדושה כמו בביהמ"ק הוא עדיין "אינגאנצן צוטרייסלט" - מזועזע לגמרי, מכך שזה רק ב"ד אמות שלו ועדיין זה לא הגיע לכל העולם כולו.

ולכן דווקא לאחרי שיחת כ"ח ניסן - שאז היה מעין 'נסירה' ו'ביטול' של כל העבודה הקודמת, כנ"ל - החלו שיחות ו"גילויים" חדשים בענייני משיח וגאולה כמבואר בשיחות ה"נפלאות" של "דבר מלכות" תנש"א ותשנ"ב.

ולכן "משיח" אותיות "שמח" כיון שהיחידה זה "יחידה ליחיד" מאוחד ובטל לעצמותו ית' בלי הרגשת עצמו כלל ואזי "עוז וחדוה במקומו", ועלידי עבודת ה' מתוך שמחה נזכה כבר תיכף ומיד ל"שישו ושמחו בשמחת הגאולה" בהתגלות המלאה והמושלת של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א תיכף ומיד ממש.

לחיים ולברכה!

אופן הימצאותו זה בתור חלק מהשמש ולא נפרד כלל וכלל.

לאור כל האמור יובן בעומק יותר 'התפרצות' השמחה בחג הסוכות לאחרי העבודה בחודש אלול ובימים נוראים:

בספרי הקבלה מוסבר כי בראש השנה יש "נסירה". כלומר: הסדר הוא כי לפני שמתגלה אור חדש, צריך ביטול של כל העבודה הקודמת, ריקבון הגרעין לפני צמיחת האילן, מיעוט הירח לפני 'לידתו' מחדש בראש-חודש וכך גם קיים ענין של 'ביטול' כזה בלימוד התורה כמו הצומות של רבי זירא כדי לשכוח את התלמוד בבלי, כדי להגיע למעלת לימוד תלמוד ירושלמי.

ו"נסירה" זו היא יסוד עבודת היהודי בראש השנה. כדי להביא ל"שנה חדשה" עליו לעשות 'אין ואפס' מכל עבודתו הקודמת. זה עומק הצעקה בתקיעת שופר. הזעקה הזו איננה רק בגלל עבירות (שהרי אין מזכירים חטאים בר"ה), אלא בגלל ה"ישות" מעבודת ה'.

כידוע הסיפור עם שני חסידים שאחד שאל את השני מה לעשות לתקן את העבירות שלי, ענה לו חבירו, אתה דואג על עבירות? אני חושב מה לעשות עם ה"מצוות" שלי...

(ידוע שאותיות "מצוה" זה אותיות של שם הוי', כיון ש"מם" ו"צדיק" ב"א"ת"ב"ש זה י - ה. וזהו הרמז כי בכל מצוה צריך להביא ל"צוותא" וחיבור עם אלוקות - עם השי"ת, ואם זה לא "לשם יחוד קוב"ה ושכינתו" אין השראת השכינה במצוות האלו.

ועל כך צריך לעשות "תשובה" ולקבל "עול מלכות שמים" מחדש בראש השנה.

[מענין לענין: ישנו ביאור נפלא בספר "אור החיים" הקדוש על כך שראובן לא הציל את יוסף, אלא הציע להשליך אותו לבור והלך להתעסק ב"שקו" ו"תעניתו" ורק אח"כ "וישב ראובן אל הבור" כדי להציל את יוסף וכשראה שהוא לא נמצא "ויקרע את בגדיו".

ולכאורה כשצריך להציל יהודי במצב של פיקוח נפש, האם עכשיו זה הזמן ל"תשובה"?

ומבאר האור החיים הקדוש שלפני שעושים מצוה צריך לעשות "תשובה" כדי שהמצוה תהיה בכוונה "לשם שמים", כנ"ל ש"מצוה" זה צוותא עם הקב"ה ולכן ראובן הלך להתעסק ב"שקו" ו"תעניתו" ודפח"ח (שמעתי מסבי הגה"ח ר' יעקב לנדא ע"ה)].

ונחזור לענייננו, בקשר ובהמשך של ראש השנה עם חג הסוכות. נאמר בפסוק "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו". ומבואר בחסידות שכל מה שנפעל ע"י המאה קולות בתקיעת שופר בראש השנה נשאר עדיין "בכסה" - בכיסוי והעלם, והגילוי של זה הוא ב"יום חגנו", חג הסוכות [כידוע ש"סכך" בגימטריא 100 ומוסיף בזה הגה"ח כ"ק רבי לוי יצחק אביו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א: שישנם 60 "תקיעות" בראש השנה, ו- 20 "שברים" ו- 20 "תרועות". וא"כ האותיות ס"כך מרמזים גם לפרטי התקיעות ולא רק לסכום הכללי 100].

ואם כן כאשר היה בעזיה"ת "קבלת עול מלכות שמים" ב"ראש השנה" ובהמשך לזה בעשרת ימי תשובה וביום הכיפורים, כפי שהרבי מביא במאמר הנ"ל ד"ה "בסוכות תשב"ו" תשל"ח את הפסוק ביחזקאל (מ, א) "בראש השנה בעשור לחודש" שגם יום הכיפורים נכלל בשם "ראש השנה" ומביא את דברי כ"ק אדמו"ר הזקן בלקוטי תורה ש"יום הכיפורים" הוא אותו ענין

"הבנה והשגה אמיתית פירושה, שהדבר המושג הופך להיות חלק ממציאיותו של האדם. . היינו שהדבר חודר בכל מציאיותו של האדם, בכל אברי גופו, עד לחלק הכי תחתון - עקב שברגל.

כולנו שותפים של *EMW*

בהתחייבות קבועה להבאת הגאולה
שותפות יום-יומית של מעשה בפועל
בענייני גאולה ומשיח!

כל אחד ואחת שיעשו ככל שביכלתכם
ויצטרפו לשותפות יקבלו מספר מתנות
באופן מיידי וגם לאורך השנה אי"ה.

קריאה של חיבה

ב"ה

ידוע בשער בת רבים יסודיות ומרכזיות העבודה להבאת המשיח שהיא
השערי לכל עניני העבודה והיא היא השליחות היחידה ויסוד כל קיומנו
כחסידים וכמאמינים.

המוסד 'ממש - מרכז ההפצה בארץ הקודש' מוכר לכל אחד ואחת שדברי
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נוגעים בליבו. כמוסד הפועל שנים
על גבי שנים למען מטרה אחת ויחידה הנחלת בשורת הגאולה, הפצתה
והסברתה בקרב כל סוגי הציבורים, הן בחומרי הסברה, הן במוצרים, הן
בדברי דפוס והן בהרצאות, כינוסים והתוועדות שכולם מכוונים להגביר
את אש הפעילות בקרב אנ"ש ובציבור הרחב.

אין די באר גדול הזכות, ההכרח ואף החובה הגמורה לכל מי שדבריו
הקדושים נוגעים לליבו לשנס מתניים ולטייע בכל האפשרי למוסד 'ממש'
שכולו קודש להכנת העולם לקבל פני משיח צדקנו. ואין צורך להסביר
ולתאר את ההוצאות הכבירות שלוקח על עצמו המוסד, ללא מקור בר
קיימא של 'תקציבים' וכדו', בכדי שלכל אחד ואחת מאיתנו יהיו כלים
מתאימים וראויים לבצע את שליחותנו.

אנו פונים בזאת בקריאה של חיבה לכל אחד ואחת מאנ"ש - אנה הטו
כתף והיו שותפים של ממש באופן קבוע וחודשי בממונכם למוסד 'ממש'
ובטוחים אנו כי בזכות שותפות הצדקה להבאת הגאולה נראה תיכף ומיד
בעיני בשר את התממשות נבואתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א בהתגלות מלכותו לעין כל כאשר כל ייעודי הגאולה בגשמיות,
בבני חיי ומוזני, וברוחניות - יתממשו רגע אחד קודם!
יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

הרב מאיר ווילשאנסקי
ר"מ ומשפיע בשיבת חח"ל צפת
הרב שמעון ויצהנגלר
ראש ישיבת תורת ראש"ל'צ ועורך
פרסומי 'ממש'
הרב מנחם הכהן כהן
רב ק"ק חב"ד בארשבע
הרב אסף חנוך פרומר
משפיע בשיבת חח"ל חיפה
ועורך ספרי 'ממש'
הרב מנחם מענדל פרידמן
משפיע ישיבת חב"ד פתח תקוה
הרב משה קורנויץ
מרצ ור"מ בשיבת חב"ד נצרת עילית

החותמים על הוראת קבע של 100 ₪

- ✓ מתנה - ספר של ממש
- ✓ יקבל לביתו כל ספר חדש של ממש שייצא לאור
- ✓ בטאון הפנסאים עד הבית

1

החותמים על הוראת קבע של 180 ₪

- ✓ מתנה - ספר של ממש
- ✓ יקבל לביתו כל ספר חדש של ממש שייצא לאור
- ✓ בטאון הפנסאים עד הבית
- ✓ 10 עלונים להפצה לפני כל חג ומועד
- ✓ הקדשה בספר של ממש

2

החותמים על הוראת קבע של 250 ₪

- ✓ מתנה - כל ספרי ממש!
- ✓ יקבל לביתו כל ספר חדש של ממש שייצא לאור
- ✓ בטאון הפנסאים עד הבית
- ✓ 10 עלונים להפצה לפני כל חג ומועד
- ✓ הקדשה בספר של ממש
- ✓ פרנס היום - יום של פעילות בלוח השנה שיוקדש לזכות/לע"נ

3

לשותפות של קבע, חייגו: 077-5123-770

וואצאפ 054-2248-770 | דוא"ל: info@mamesh.org

זכות השותפות והסיוע של כל אחד ואחת מכם, תזכו לכל מילי דמיטב בבני חיי ומוזני רויחי - ובכולהו רויחי
ונזכה כולנו לעמוד לפני כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בהתגלותו המיידית תיכף ומיד ממש ונכריז לפניו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מרכז
ההפצה
בארץ
הקודש

” צריך לצאת בהכרזה ובהודעה לכל
השלוחים, שעבודת השליחות עכשיו
של כל אחד ואחת מישראל מתבטאת
בזה - שיקבלו פני משיח צדקנו. זאת
אומרת כל הפרטים בעבודת השליחות
של הפצת התורה והיהדות והפצת
המעיינות חוצה, צריכים להיות חדורים בנקודה
זו - כיצד זה מוליך לקבלת פני משיח צדקנו
(מסורת ספר חיי-יורה תשל"ב)

המרכז הגדול בעולם להפצת בשורת הגאולה.

בית הוצאה לאור

תשורות וברכות
לשמחות ואירועים

עזרי הפצה לחגים

מרכז מידע
ופרסום משיח

חומר הסברה
יהודי

התוועדות ואירועים, כנסים וימי עיון, שבתות וקורסים, ועוד ועוד.

כל מה שחסיד צריך!

077-5123-770 *EMW*

www.mamesh.org

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ה"רחבות" של כ"ק אדמו"ר מהר"ש: צריכים משיח כפשוטו!

לרגל יום י"ג תשרי, יום ההילולא של כ"ק אדמו"ר מהר"ש בשנת הק"נ להסתלקות כ"ק אדמו"ר הצמח צדק (ה'תרכ"ו - התשע"ו), כמו גם שנת הק"נ' להתחלת הנשיאות שלו¹, מוגש בזאת לקט שיחות והתבטאויות מתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על הקשר ההדוק שלו עם הגאולה האמיתית והשלימה³.

ליקט וערך: הרב שמעון ויצהנדלר

יום לידתו - תפארת שבתפארת

על פי הידוע ש"תפארת שבתפארת" קשור גם עם הענין ד"לכתחילה אריבער"⁴, דרכו והנהגתו של אדמו"ר מהר"ש שיום הולדתו בספירת תפארת שבתפארת, ומצד ההנהגה ד"לכתחילה אריבער" נמצאים גם בזמן הגלות במעמד ומצב של גאולה. זוהי הנתינת כח להפוך ה"גולה" ל"גאולה" ע"י המשכת וגילוי האל"ף אלופו של עולם⁵.

שמו - וירם קרן משיחו

להעיר מקשר ושייכות הגאולה ל"שמואל" (שמו של בעל ההילולא

- אדמו"ר מהר"ש⁶) - שבסיום וחותם תפלת חנה אמו של שמואל⁷, נאמר "וירם קרן משיחו". שקאי על דוד המלך שנמשח עלידי שמואל, ומזרעו יהיה מלך המשיח⁸, ובאופן ד"וירם קרן משיחו", לא רק משיח סתם, אלא "קרן משיחו" (שמורה על חזק והתגברות) ובוזה גופא "וירם קרן משיחו"⁹.

שמו - חזרת הנבואה

בשייכות הגאולה לשמואל¹⁰: שמואל היה נביא, ונקרא בשם "הרואה" . . [ושמואל עצמו אמר "אנכי הרואה"¹¹, "עד שכשאלו "אי זה בית הוראה" - ענה שמואל: אנכי הרואה", "אז דאס מיינט

6 ראה 'מעייני הישועה' תנש"א (התועדויות ח"א ע' 111): "נתינת השם היא באופן שידועים ומכוונים השייכות דהשם למהותו ותכונותיו של הנקרא בשם זה . . כבנוד"ד, שהשם "שמואל" ניתן ע"י הצמח צדק". ולהעיר מדבר נפלא ("דבר היוצא מדרך הרגיל") משיחת ליל ו' דחגה"ס תשמ"ה (התועדויות ח"א ע' 315) אשר מבאר ראשי התיבות של השם 'שמואל', כאשר האות האחרונה ר"ת של 'לכתחילה [אריבער]!" ולהעיר דבר חידוש על קריאתו בתואר "אדמו"ר מהר"ש" משיחת יום ב' דר"ה תשמ"ח (התועדויות ח"א ע' 36) שיש לברר אצל זקני החסידים ששמו לב לדייק בדבר זה כיצד נהג כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב להוכיח את אביו במאמרים, ולכאורה מצד כיבוד אב אין להוכיח שמו אפילו לא בראשי-תיבות. וראה ב"מעייני הישועה" שם.

7 הקשר בין אדמו"ר מהר"ש לשמואל הנביא בכלל ולתפילת חנה בפרט, נתבאר בכוכ"ב שיחות ובכמה אופנים, ומהם: "יג תשרי תשד"מ (התועדויות ח"א ע' 158, וראה גם ע' 255 – ושם הוראות לאמהות בחינוך. ש"פ האזינו תשנ"ב, ש"פ וישב תנש"א (התועדויות ח"ב ע' 20). ועוד.

8 ובשיחת י"ג תשרי תש"נ ע"ד כבפנים ומסביר: "אשר משיחה זו היא התחלת המשיחה דמשיח צדקני" (התועדויות ח"א ע' 116).

9 התועדויות תשנ"ב ח"א ע' 73 משיחת ש"פ האזינו (וב'שיחות קודש' תשנ"ב ח"א ע' 93 הוא בשינוי לשון, אך אותו ענין. ולהעיר: ב'שיחות קודש' שם מקשר בחדא מחתא את 'חנה' אמו של שמואל, עם יאריצייט הרבנית חנה ב' תשרי ומחבר בין תפילת חנה על בנה שמואל, לבעלת היאריצייט של ו' תשרי – הרבנית חנה ובנה! והוא הלשון בש"פ וארא תשנ"ב בשוה"ג להערה 75 הנודעה על יום כ"ח טבת "יום הולדת אמי מורתי ע"ה, ע"ש כו', וע"ש אמו של שמואל שסיום וחותם תפילתה "ויתן עוז למלכו וירם קרן משיחו".

10 שייכות נוספת בין השם של אדמו"ר מהר"ש לגאולה – ראה שיחת י"ג תשרי תש"נ (התועדויות ח"א ע' 116).

11 ראה לקמן בפנים הביטוי "נבואה לדורות" על דברי אדמו"ר מהר"ש – 'נבואה' (מהתועדויות ח"ה ע' 2640) וראה ש"פ ויצא תשמ"ב (התועדויות ח"ב ע' 463) שאין להתפלא שמשתמשים בלשון נבואה על דברי רבותינו ושיאנו עיי"ש

"בוזה ובבא" מקום הציונים הק של הצמח צדק ובנו אדמו"ר מוהר"ש נ"ע בליובאוויטש (תמונה: תבד אינפו)

מען מיר!"¹²] ולעתיד לבוא תהיה מעלת הנבואה אצל כל אחד ואחד מישראל, כמו שכתוב "ונבאו בניכם ובנותיכם" ועד ש"אשפוך רוחי על כל בשר" - "אשפוך דייקא . . למעלה ממדידה והגבלת הכלי - "אריבער" . . לא רק על אלו שיהיו במדרגה נעלית, אלא גם על כל בשר, ללא צורך בהכנה לפני זה, "לכתחילה אריבער"¹³.

שייכותו עם הצמח צדק ותורתו

חיבור נגלה וחסידות

ידוע ביאורו של אדמו"ר מהר"ש (שעניינו "לכתחילה אריבער") שהענין של "מחצתי ואני ארפא" שנאמר בנוגע לגאולה העתידה¹⁴ - מתחיל ונעשה עלידי רשב"י - ביטול המחיצה בין פנימיות התורה ונגלה דתורה, שלומדים שניהם יחדיו באופן ד"תורה אחת"¹⁵. ויש להוסיף שענינו של אדמו"ר מהר"ש שייך במיוחד לענינו של רשב"י¹⁶.

המשך תורת ה"צמח צדק"

ידוע¹⁷ שבתורת הצמח צדק מודגש ביותר החיבור וההתכללות של נגלה דתורה עם פנימיות התורה, אשר, עלידייזה באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שנקרא בשני השמות "צמח" ו"צדק" . . ולהעיר גם מהקשר והשייכות שבין הצמח צדק ואדמו"ר

12 מ'שיחות קודש' שם, ושם רייכקייט בכל האמור בפנים וב'אותיות' התועדויות.

13 התועדויות תשנ"ב שם.

14 פנימיות הקשר בין "מחצתי ואני ארפא" למשיח (ולא רק לגאולה) נתבאר ב'אותיות נפלאות' במאמר המופלא "להבין ענין רשב"י" תשמ"ה (ספר המאמרים ל"ג בעומר) בלתי מוגה (ועיין גם במוגה) שקשור ל'יחידה' דרשב"י שהיתה בגילוי ממש, וזהו נקודת הריחוק ערך מכל התנאים והאמוראים ששיבוהו שבחים נוראיים. ולפ"ז יובן טוב המתבאר ברובי שיחות (הובאו בחלקם ב'פנסאים' גליון 1 עמ' 18) שחיבור נגלה וחסידות הנמצא בתורת הצ"צ - היא היא תורתו של משיח - בחינת היחידה שבתורה.

15 ל"ג בעומר תש"נ בעת הפאראד (התועדויות ח"ג ע' 196), ראה גם ו' תשרי תשמ"ז התועדויות ח"א ע' 78.

16 משיחת ליל ל"ג בעומר תנש"א (שיחות קודש ח"ג ע' 170).

17 ראה הגלקט ב'פנסאים' גליון מס' 1 ושם ו"ג בפרטיות.

מהר"ש¹⁸, אשר בזה נכלל שענינו של אדמו"ר הצמח צדק - הפצת המעיינות חוצה (כמודגש בתורתו) שעל ידי זה באה הגאולה האמיתית והשלימה (כמודגש בשמו) - נמשכים ונעשים בדרכו ואופן עבודתו של אדמו"ר מהר"ש: "לכתחילה אריבער"¹⁹.

משיח כפשוטו!

תוכן הסיפור

ידוע²⁰ מענה אדמו"ר מהר"ש לאביו הצמח צדק על דבר הצורך בגאולה כפשוטה: כששאל המהר"ש אצל הצמח צדק על־דבר הקץ דשנת תר"ג²¹, היתכן שמשיח לא בא, והשיב לו, הרי נדפס ה"לקוטי תורה" (גילוי פנימיות התורה, תורתו של משיח) - נענה המהר"ש ואמר: הכל טוב ויפה, אבל בני ישראל²² רוצים וצריכים משיח כפשוטו²³, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים!

כלומר על פי תורה יש מקום לשתי הדעות כו', ומי הוא זה שמגלה וקובע שצריכה להיות הגאולה כפשוטה ממש - אדמו"ר מהר"ש, שדרכו המיוחדת מתבטאת בפתגמו הידוע: "לכתחילה אריבער"²⁴!

ביטול ותוקף

הגע עצמך:

הנהגתו של אדמו"ר מהר"ש ביחס לאביו אדמו"ר הצמח צדק היתה בודאית בתכלית הביטול - כפי שצריך להיות הביטול ל"נשיא", שכן,

18 בתורתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א נתבאר עשרות פעמים עצמיות הקשר בין הצ"צ לאדמו"ר מהר"ש ובכו"כ אופנים המיוסדים כולם על הפתגם "אחד באחד יגשו" ובביטויים נפלאים – ראה לדוגמא: ש"פ ג' ניסן תשל"ב (אי אפשר לבטא החביכות שהיתה ביניהם), ליל י"ג תשרי תשמ"ג – שנת המאה – באריכות, "יג תשרי תש"נ "אחד באחד יגשו" שהם מציאות אחת חד ממש" וזאת למרות ההבדלים ביניהם בעבודתם ובענינם (התועדויות ח"א ע' 114), וראה אריכות בשיחת יום ב' דר"ה תשנ"ב ('שיחות קודש' ח"א ע' 11) שהצ"צ דאג בחייו שהוא יהיה ממלא מקומו (באם ח"ו תתעכב ביאת משיח צדקנו, וממילא יהיה הענין ד"ואל עפר תשוב"). ושם בהמשך שהצ"צ והרבי מהר"ש כל אחד מהם נכלל בשני "אחד באחד יגשו" ולא מפרשים מיהו ה"אחד" כדי לכלול את שני האופנים. ובהמשך שם מבאר שלכאורה מצינו שהיתה מחלוקת על אדמו"ר מהר"ש והיה צריך משיחה, ומ"מ מחלוקת זו היא מחלוקת לשם שמים שסופה להתקיים. והנה מתוך דברים אלו יוצא לבאר את ענין מחלוקת ב"ש וב"ה שסופה להתקיים לעת"ל [להעיר כי מדברים אלו (ועוד) יצא לאור לאח"י קונטרס "הלכות של תורה שאינן בטלים לעולם"!¹]. וראה ביאור ארוך ופלאי בהתועדות אור ל"ג תשרי תש"מ (סעיפים נח – סג) בדברי אדמו"ר מהר"ש בשייכות הנשיאים לספירות ומדייק את שייכות אדמו"ר מהר"ש עצמו להצ"צ ולבעש"ט וזאת לאור הביאור של אדמו"ר מהר"ש עצמו על קודמיו. והנה בשנים שלאחר מכן המשך להרחיב את הפתגם "אחד באחד יגשו" בשייכות העצמית שבין כל הרביים כולם החל מהבעש"ט ועד לנשיא דורנו עם ועל ידי כ"ק אדמו"ר מהר"ש דווקא! (ראה יום ב' דר"ה תשמ"ג (התועדויות ח"א ע' 30 ואילך), ליל ו' דחגה"ס תשד"מ (התועדויות ח"א ע' 259, 261)) ועוד.

19 שיחת ש"פ צו תש"נ (התועדויות ח"ג ע' 25, 33). והנה בשיחות חודש תשרי תשמ"ג (מאה שנה להסתלקות אדמו"ר מהר"ש) עמד כמה פעמים על השייכות ההדוקה בין תורת הצ"צ ותורת אדמו"ר מהר"ש בפרט בנושא של איחוד וחיבור בין נגלה דתורה לפנימיות התורה ועד שבפרט זה "מצינו ריבוי מאמרים של אדמו"ר מהר"ש שהם העתקה וחזרה על מאמרים של אדמו"ר הצמח צדק, יותר ממה שמצינו העתקה וחזרה על מאמר של נשיא שלפניו, ומובן שכאשר אדמו"ר מהר"ש אמר מאמרים אלו, נעשו הם "תורתו" ממש – על־פי תורת אמת" (יג תשרי – התועדויות ח"א ע' 133, 126).

20 ב'פנסאים' גליון 1 ע' 17 ואילך כבר הובאו מרבית הביאורים והמראי־מקום לסיפור זה, אולם: א. כאן הובאו השיחות והביאורים המסבירים את תשובת אדמו"ר מהר"ש: צריכים משיח כפשוטו ושם הדגש על דעת הצ"צ בענין. ב. כאן מבוארת תשובת אדמו"ר מהר"ש עם הוראה לכל אחד ואחד, ושם מבוארת תשובת אדמו"ר מהר"ש כחלק מדעת הצמח צדק בזה. וראה לקמן הערה 25.

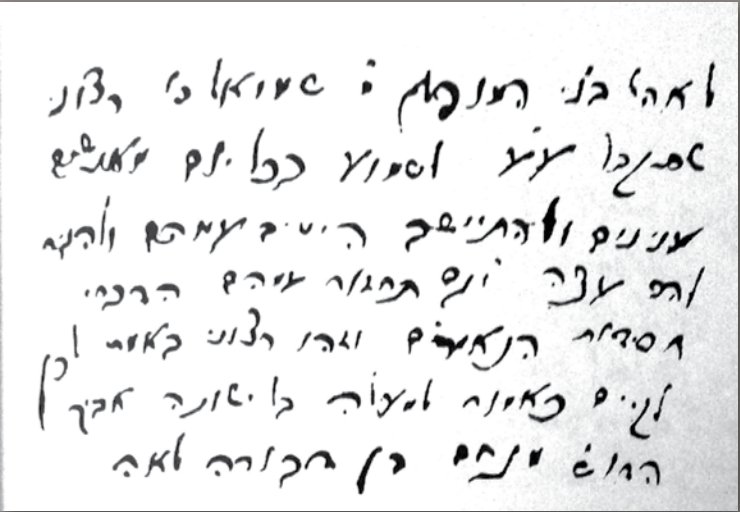
ועוד להעיר: בכל המקורות לסיפור זה לא הובא כלל כי הצ"צ ענה זאת ל"אדמו"ר מהר"ש" ועוד ויקר בכל המקורות לא הובאה כלל תשובת אדמו"ר מהר"ש. ומקורו הוא רק בתורת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א כמצויין ב'פנסאים' שם הערה 17.

21 או בשנת תר"ח – ראה בכ"ז 'פנסאים' שם.

22 בהתועדויות תשמ"ט ח"א ע' 185 – "הודים, (או חסידים)"

23 ראה מה שנסמך ב'פנסאים' גליון 1 שם הערה 20 – שתי גירסאות ואופנים בלשון אדמו"ר מהר"ש – "משיח כפשוטו", או "משיח בפועל". עיי"ש.

24 שיחת ש"פ תרומה תשמ"ז (התועדויות ח"ב ע' 551).

"דבר אחד לדור", ובחיים חיותו בעלמא דין, היה הנשיא אדמו"ר הצמח־צדק ולא אדמו"ר מהר"ש²⁵. ובפרט שמלבדו היו עוד בנים לאדמו"ר הצמח־צדק, ואדרבה אדמו"ר מהר"ש היה הצעיר מכולם. ולא עוד, אלא שאחדים מהם נהגו "אדמו"רות" . . ולאחרי כל זה כאשר אדמו"ר הצמח־צדק השיב לאדמו"ר מהר"ש . . היתה לו ה"ברייטקייט" לענות ולומר: ”מ'דארף האבן משיח כפשוטו!”[[]^{דרוש מקור]} ^[26].

משיח בגילוי - ענינו של 'זרח' - אדמו"ר מהר"ש

בביאור פרטי הענינים של לידת פרץ - "זה משיח, שנאמר עלה הפורץ לפניהם" - מסופר ש"ואחר יצא אחיו אשר על ידו השני ויקרא שמו זרח". כלומר: הענין של "פרצת עליך פרץ" (משיח), הוא באופן של **זריחה וגילוי לעין כל** - "אורו של משיח"²⁷. ולהעיר, שענין הגילוי לעיני בשר ("זרח") מודגש אצל אדמו"ר מהר"ש - כפי שאמר לאביו הצמח־צדק . . ש"רוצים וצריכים ביאת המשיח בפועל". היינו שלא מספיק ה"קץ" בגילוי פנימיות התורה (הדפסת הלקוטי־תורה), אלא ה"קץ" צריך להיות בפועל ובגלוי לעיני בשר²⁸.

נבואה לדורות

מובן וגם פשוט שבמשך השנים שהיו אדמו"ר הצמח־צדק ואדמו"ר מהר"ש יחדיו בעלמא דין, היו ביניהם **ריבוי דיבורים** בעניני תורה ועבודה כו', ואף על פי כן, הסיפורים שנתפרסמו והגיעו אלינו אודות הדיבורים שהיו ביניהם - אינם אלא מתי מספר! וטעם הדבר

- ↑ אולם ראה בש"פ בראשית תשמ"ו (התועדויות ח"א ע' 455 – שהובא לקמן – שהרבי מהר"ש היה או בבחינת "נשיא בכח" [ולהעיר דבר פלא: בשיחה שם מביא סיפור זה כעין סמן ודימוי מילתא להנהגתו שלו שליט"א בחיי חותנו הוד כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ לדרוש אצלו ענינים ולפעול זאת! עיי"ש]. גדר 'נשיא בכוח' נתבאר היטב בשיחת י"ב תמוז תשמ"ה אודות מלוכת שלמה בחיי אביו ובאותיות דנגלה תורה בלקו"ש ח"ל חיי-שרה. וראה בהמשך לשיחה זו ש"פ ואתחנן תשמ"ה (התועדויות ח"ה ע' 2691) שגדרו של אדמו"ר מהר"ש היה אז "ממוצע" בין הראש לכל העם! [ואולי י"ל: באוצר הביאורים שביאר בסיפור זה מוצאים אנו שני 'מהלכים' כלליים: א. שב"ק אדמו"ר הצמח צדק וכ"ק אדמו"ר מהר"ש ביחד מהווים 'המשך' אחד עד ל'עם' ולכן כל אחד ענה חלקו בזה, ולפי 'מהלך' זה הרי זה אכן זהו סיפור השייך בין ב' נשיאים (השיחות לפי 'מהלך' זה נלקטו ב'פנסאים' גליון 1) ו'מהלך' נוסף שתשובת אדמו"ר מהר"ש או הייתה לא (רק) בתורת נשיא (בכח), ודרישתו היא הוראה לכל אחד ואחת, ככפנים. ואם שגיתי כו].
- ↑ משיחת ש"פ פנחס תשמ"ה – התועדויות ח"ה ע' 2641.
- ↑ ובפרש"י (ב"ר וישב רפכ"ה): ”מבהיק אורו של משיח”.
- ↑ ע"פ שיחת ש"פ וישב תנש"א (התועדויות ח"ב ע' 14 ואילך – סעיפים 1, ו והערות 86, 105).

הפתק - בכתב-יד-קודשו

לאה' בני המופלג מ' שמואל נ"י.

רתוני שתקבל ע"ע לשמוע בכל יום מאנשים ענינים ולהתיישב היטב עמהם ולהגיד להם עצה וגם תחזור עמהם הדברי חסידות הנאמרים וזהו רצוני באמת לכן לקיים כאמור למעלה בל ישונה.

אביך הדו"ש

מנחם בן דבורה לאה

מכתבו של כ"ק אדמו"ר צ"צ לבנו כ"ק אדמו"ר מהר"ש כתיב-יד-קודשו (אגרות קודש ע' תי"ד)

מכתבו של כ"ק אדמו"ר צ"צ לבנו כ"ק אדמו"ר מהר"ש כתיב-יד-קודשו (אגרות קודש ע' תי"ד)

- ע"ד שמצינו ש"נבואה שהוצרכה לדורות נכתבה". ובנידון דידן מכיוון שסיפור הנ"ל התפרסם והגיע אלינו הרי זה לימוד והוראה שגם אנו צריכים לומר ולהכריז: מ'דארף האבן משיח'ן כפשוטו!²⁹

הוראה לפועל

ענין זה - הדרישה שצריכים ורוצים משיח כפשוטו - היה צריך לבוא באופן של **"אתערותא דלתתא"** . . מובן שאין זה ענין השייך לשקלא וטריא בין שני נשיאים (נשיא בפועל ונשיא בכוח) בלבד - דאם כן, אין כל תועלת וענין בפירסום הדבר לכל: הכוונה בפירסום הדבר, איפוא, להורות שענין זה שייך לכל אחד ואחד מישראל, היינו, שכל אחד ואחד מישראל, גם פשוט שבפשוטים, יכול לפעול ענין של אתערותא דלתתא אצל נשיא הדור³⁰.

בוודאי יפעל!

בני ישראל רוצים וצריכים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש למטה מעשרה טפחים, בוודאי "אז דער רבי מהר"ש וועט זיכער אויספירן" ובאופן ד"לכתחילה אריבער"³¹!

לכתחילה אריבער

מהות הגאולה

עיקר ושלימות ההוספה והחידוש בכל הבריאה כולה שעלידי עבודת האדם באופן של **"לכתחילה אריבער"** - מתגלה בגאולה האמיתית והשלימה, כיון שלעתיד לבוא תהיה פריצת כל הגדרים - **"לכתחילה אריבער"** בתכלית השלימות³².

- ↑ ש"פ האוינו תשמ"ה שם.
- ↑ ושם התבאר מקור בנגלה לדרישה זו מחובת התפילה - שיחת ש"פ בראשית תשמ"ו התועדויות ח"א ע' 455.
- ↑ ש"פ נשא תשמ"ב (התועדויות ח"ג ע' 1653).
- ↑ ש"פ האוינו תשנ"ב (התועדויות ח"א ע' 73) ושם מקשר זאת ל"פרץ" - זה משיח שנאמר ”עלה הפורץ לפניהם” – וראה בארוכה שיחת ש"פ וישב תנש"א (התועדויות ח"ב ע' 16 ובהערה 103) ביאור ענינו של 'פרץ - זה משיח' עם עבודת הודו בהפצת המעיינות במשך ארבעים שנה של **זפריצת** ימה וקדמה וצפונה ונגבה' והקשר לכ"ק אדמו"ר מהר"ש, לשמו ולעבודתו – "לכתחילה אריבער". עיי"ש **בארוכה**. ולהעיר שכבר מתחילת הקריאה לעבודת 'זפריצת' (בקין תשי"ח) מקשר עבודה זו עם "לכתחילה אריבער" – ראה לדוגמא ש"פ האוינו, י"ג תשרי, תשי"ט ועוד הרבה.

גאולה ע"י עבודה ב"לכתחילה אריבער"

קבלת ההחלטה טובה להוסיף בהנהגה של "לכתחילה אריבער" - תביא תיכף את השכר האמיתי - הדילוג והקפיצה ("אריבער") מהגלות אל הגאולה, ובאופן ד"לכתחילה אריבער", מבלי להמתין להוספה עוד ב"מעשינו ועבודתינו"³³ והיינו שגם בזמן הגלות, במעמד ומצב של "מצורע", נעשה תיכף ומיד הדילוג וקפיצה ל"אשה כי תזריע וילדה זכר", ענין הגאולה - (להעיר מסנהדרין צח, א: מאי סימני' דמשיח יתיב ביני עניי סובלי חלאים כו . . "מנוגעים, והוא נמי מנוגע כו")³⁴ .

ארו עם ענני שמיא

לאחרונה מדברים בלהט ("מ'קאכט זיך") אודות ביאת משיח צדקנו באופן ד"זכו" - עם ענני שמיא³⁵. ויש לקשר זאת עם כללות ענינו של אדמו"ר מהר"ש . . לכתחילה אריבער" - "עם ענני שמיא"³⁶!

משיח בן יוסף

אדמו"ר מהר"ש ודורנו

איתא במדרש: שבטים היו עסוקין במכירתו של יוסף . . והקב"ה היה (עוסק ו)בורא אורו של מלך המשיח - דיש לומר שבזה מרומו שהירידה למצרים, שהתחלתה במכירתו של יוסף, היא על ידי הנתינת כוח ובשביל התגלות אורו של משיח. להעיר מהשייכות של משיח ל**יוסף** - כמבואר במדרשי חז"ל שלפני משיח בן דוד יהיה משיח בן יוסף. ועוד ועיקר: גם משיח בן דוד שייך ל"יוסף ה' לי בן אחר" (כי יהפוך הרע אל הטוב). [ובהמשך הדברים:]: יוסף רומז על ההוספה בהתגלות והפצת תורת חסידות חב"ד ע"י רבותינו נשיאנו ממלאי מקומו של אדמו"ר הזקן, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, **יוסף** שבדורנו³⁷, שאצלו הייתה הדגשה מיוחדת בהענין ד"**יוסף** ה' לי בן אחר", לעשות מ"אחר" "בן", ובהדגשה יתירה בבואו לחצי כדור ה**תחתון** (ע"ד ובדוגמת ירידת יוסף **למצרים**). להעיר, שבסדר נשיאי חסידות חב"ד שייך אדמו"ר מהר"ש ל" (אלה תולדות יעקב) יוסף, להיותו לאחרי שלושת³⁸ האבות דחסידות חב"ד (אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי

אדמו"ר מהר"ש ודורנו, יוסף שבדורנו, יוסף אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי

- ↑ ראה עד"י בשיחת י"ג תשרי תשמ"ח (התועדויות ח"א ע' 150) ושם: כאשר מדובר באדם שנעלה מכל חשבונות ["הנהגת 'מלכתחילה אריבער'"], אוי אין מקום לשקו"ו וכו', הרי הגאולה היא דבר שמגיע לו, בפשטות, ועד שאינו צריך לתבוע. עיי"ש.
- ↑ ש"פ תו"מ תש"נ (התועדויות ח"ג ע' 130-131).
- ↑ ענינים שנתבארו בארוכה בשיחת אחש"פ והמשכה בש"פ שמיני (להעיר שכמה יסודות עמוקים וחדשים בהבנת גדר ה"זכו" של ביאת משיח נתבארו בשיחות אלו, אך לא יצאו לאור עולם לע"ע 'מוגה' ונשארו באופן של שקו"ט).
- ↑ ש"פ שמיני תשמ"ב (התועדויות ח"ג ע' 1360). וראה מכתב כללי מר"ח מנחם-אב תשמ"ג. על המילים "הגאולה . . באופן דאחישנה וארו עם ענני שמיא" כותב בהערה: ע"ד פתגם הידוע דאדמו"ר מהר"ש – שהשנה מאה שנה להסתלקותו – מלכתחילה אריבער. ועד"ז בהערה למכתב כללי מתאריך ה' מנ"א תשמ"ז.
- ↑ בשיחה שבפנים רק נרמז שייכות כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ למשיח בן יוסף, אולם בשיחת ש"פ בלק תש"נ (התועדויות ח"ד ע' 15 – 18) ובמ"מ שם כמעט מפורש הדבר בכמה אופנים. עיינן שם.
- ↑ ראה שיחת ב' אייר תנש"א (התועדויות ח"ג ע' 146) ששלושת הנשיאים לפני כ"ק אדמו"ר מהר"ש הם התוקף של "חוקה" בנשיא דור שבא לאחריהם "מודגש עוד יותר בדורנו זה, להיותו לאחרי שלימות העבודה דשליש דורות שבהם הייתה הנהגה ע"פ ההוראה ד"לכתחילה אריבער" (שליש שבשלשה), ולא עוד אלא שדור זה הוא דור התשיעי (להבעש"ט) – ג' פעמים שלשה. [וראה רשימת ה'הנחה' משיחה זו מתוך ה'טייפ' ב'שיחות קודש תנש"א' ח"ג ע' 122, ולכאורה ה'הנחה' שב'התועדויות' היא לפי המפורש נ"ל בדבר מלכות ש"פ שמיני תנש"א (סוטי"ג)].

והצמח־צדק) - ולהעיר מהשייכות המיוחדת דכ"ק מו"ח אדמו"ר (יוסף שבדורנו) לאדמו"ר מהר"ש³⁹, עד להדמיון בקלסתר פניו כו"⁴⁰.

כולה משקה

המשך הידוע

בהמשך וככה תרל"ז לאדמו"ר מהר"ש איתא⁴¹: "יובן מה שראיתי נרשם בכתב יד אדוני־אביי־מורי־רבי זצלה"ה שאמר רבינו [הזקן] צ"ל על ברית מילה של אחי הרה"ג רבי יהודה לייב ז"ל בעת שתיית משקה: יהי רצון שנזכה לשתות כשיהיה כולה משקה" ומבאר שם שהכוונה הוא על לעתיד לבוא כשמעיין מבית ה' יוצא, שאזי והשקה גם את נחל השטים . . וממילא יהיה כולה משקה . . שגם בבחינת נחל השטים דעכשיו היא בבחינת שטות, תהיה לעתיד לבוא ג"כ מושפע בהשפעת אלקות⁴².

להעיר שענין זה נתבאר בהמשך וככה, שתחלתו "וככה תאכלו אותו גו", ביציאת מצרים, וסיומו, בביאור הענין ד"בשובה ונחת תוושעון" - כן תהיה לנו⁴³.

חלוקת המשקה

נהוג לאחרונה שמפעם לפעם נותנים בקבוקי משקה מהתועדות בקשר עם מאורע מסויים . . בהתאם לתורת אדמו"ר הזקן שנתפרסמה ע"י אדמו"ר מהר"ש [שענינו "לכתחילה אריבער"] שלעתי לבוא יהיה "כולה משקה". כלומר, שענין זה מהוה "הכנה" הממהרת ומזרזת קיום יעוד זה . . אין זו חלוקת וודקה, שבא פלוני ואומר "ז'יד, דאוואי וודקה".... - אינני מחלק "וודקה". אינני רוצה ואין לי כל שייכות עם "וודקה" ח"ו - כאשר נותנים בקבוק יי"ש ל"שליח" שנוסע לעסוק בהפצת היהדות והמעיינות - מדגישים שנותנים לו "משקה", שבזה מודגשת תורתו של אדמו"ר הזקן אודות הזמן דלעתיד לבוא שאז יהיה כולה משקה⁴⁴.

<div><div></div></div>
<p>39 עוד על שייכותם זה לזה: ראה אור לי"ג תשרי תש"מ ס"א שהדמיון בקלסתר פניהם הוא גם בעבודתם, אור לי"ג תשרי תשמ"א (בבכיה). ובשיחת אור לי' סכלו ר' תשד"מ (התועדויות ח"ב ע' 539) דע"י קלסתר פניו של כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ יכולל היות "יראה בעל השמועה" של אדמו"ר מהר"ש. ועוד הרבה.</p>
<p>40 ע"פ שיחת ש"פ וישב תנש"א (התועדויות ח"ב ע' 17, 19, 20 והערה 103 בשוה"ג).</p>
<p>41 פרק מ"ו. בשנים האחרונות נמצא כל המשך זה בגוכתי"ק והוא במצור ושביה כמוסקבה רח"ל "ואוי להם ואבוי להם!" (שיחת ש"פ ויגש תשנ"ב – שיחות קודש ח"ב ע' 487).</p>
<p>42 ליל ג' דחגה"ס תשמ"ג – התועדויות ח"א ע' 189.</p>
<p>43 ש"פ שלח תשמ"ו (התועדויות חג ע' 549). וראה שיחת יי"ב סיון תשמ"ז (התועדויות שם ע' 500) התייחסות נוספת שענין "כולה משקה" התבאר ב"המשך הידוע" – "אשר, מ"המשך הידוע" יומשך ויתפשט באופן שיהיה ידוע לכל באי עולם, בביאת משיח צדקנו". להעיר כל נקודת' ההמשך היא אכן לבאר מהות 'לא בחפזון תצאו' שיהיה בגאולה וההפרש בין יציאת מצרים להגאולה העתידה, ככפנים. על תביבות 'המשך וככה' אצל כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א יעידו מאות הציטוטים וההתבטאויות על המשך זה במאמרים ושיחות ו'אי אפשר לפורטם כי רבים הם', וראה ביטוי מיוחד אצל כ"ק אדמו"ר מהרש"ב על המשך, באגרת ראשונה בסידרת האגרות קודש שלו מהיותו בן ח"י שנים עיי"ש על המשך ושם: "מוסגר פה המאמר חסידים ואנשי מעשה [מתוך המשך וככה], מאמר נפלא אשר אמר כ"ק אאמו"ר שליט"א בחג הסוכות העבר ויקבלו עונג ממאמר זה כי נפלא הוא".</p>
<p>44 משיחת ש"פ תשא תשד"מ (התועדויות ח"ב ע' 1087, 1089) וע"פ דברים אלו יומתק ה'זייכקייט' בשנות תנש"א-תשנ"ב של שיחות בענין העליה מלמטה למעלה בסיום ההתועדויות לקבל את המשקה. שזה קשור עם ענין הגאולה. ודו"ק.</p>

”ומכל קצוי העיר מתקבצים הרבה אנשים לראות המחזה הנהדר”

והנה פתאום רואים שכ"ק אדמו"ר שליט"א מטפס על הגדר בכדי להכנס לפנים הגן

רשימה קצרה מחדש תשרי תשי"ז בבית כ"ק אדמו"ר שליט"א מאת הרה"ח הרה"ת רפאל נחמן הכהן כהן. ויהי בשישים שנה...

שמלכים אינם נפרדים כלל, והענין של מלך המלכים שייך לנשמות ישראל דוקא, היות שכל ישראל בני מלכים הם, הרי הם שייכים לענין של מלך המלכים, שהם דווקא אלו שמעוררים את ההתנשאות העצמי כמדובר במאמר. והרי אין מקרא יוצא מידי פשוטו, שהקב"ה ייתן שתהיה הגאולה השלימה בקרוב ובעגלא דידן במהרה בימינו, שאז יהיה 'והיו מלכים אומניך' עם יתר הענינים שנמנים שם, במילא יהיו בני ישראל מלכי המלכים, והקב"ה מלך מלכי המלכים, שהקב"ה ייתן שנעורר את ההתנשאות העצמי, שעל ידי זה נמשיך שהקב"ה יהיה מלך מלכי המלכים כפשוטו בגאולה השלימה במהרה בימינו.

ר' אבא פרסון ז"ל ופעם אחת בר"ה הי' הר"א פרסון חולה באופן שלא בא לבית הכנסת ואחד מאנ"ש בא לביתו לתקוע בשופר עבורו. והנה אחרי מנחה רואים שר"א פרסון הולך לתשליך, ושאל אותו הנ"ל איך זה, הלא חולה הוא. וענה ר' אבא כאשר הרבי אומר בסידור 'טוב לילך מחוץ לעיר וכו', הרי זה דבר טוב, וגם אני רוצה זאת). אחר כך כשבאו כולם לבית הכנסת נתן כ"ק אד"ש משקה לכל אחד ואחד מההולכים. ואחד בקש משקה וכ"ק אד"ש שאלו אם הלכת לתשליך משום מה כובעך אינו רטוב, וענה שהחליף אותה.

כידוע הנהיג כ"ק אדמו"ר שליט"א לעשות סעודה ביום ב' דר"ה וגם השתא נטלו כולם ידיהם לסעודה בעש"ק והי' מאמר ד"ה זה היום תחלת מעשיך ואחרי המאמר אמר כ"ק אד"ש תמיד נדחקנו (גיקוועטשט) בנוגע למה שמובא בחסידות 'אין מלך בלא עם מלשון עוממות ונפרדים', ומקשרים זאת עם כך שהמשכת המלכות היא ע"י נשמות ישראל דוקא, עד שמצאתי מאמר של הרבי (הרשב"ב) נ"ע, וידוע שזה כבר מהרביים הקודמים, שבמלוכה ישנו ענין נוסף מלבד הענין של 'אין מלך בלא עם', ישנו ענין נעלה יותר, הענין של מלך המלכים.

מהלך של יותר מחצי שעה ובכל שנה הולכים כולם יחד עם כ"ק אדמו"ר שליט"א בסדר של שורות שורות. ומנגנים והילדים הולכים בראש אחורי כ"ק אדמו"ר שליט"א, ומכל קצוי העיר מתקבצים הרבה אנשים לראות המחזה הנהדר אבל היות וירד גשם חזק לא היתה שום סברא ללכת הפעם. אולם אחרי תפלת מנחה והנה כ"ק אדמו"ר שליט"א יצא מחדרו בלויית הרב חזקוני ש"י והולך לתשליך. מובן שכל אנ"ש והתמימים יחיו הלכו אף הם. ומבלי הבט על הגשם סודרו שורות שורות ונגנו. כשבאו לגן העיר מקום הנהר והנהו סגור מחמת הגשם לא בקר שם אף אחד וכבר הי' מאוחר ולכן סגרוהו. כמה מתלמידי התמימים יחיו ניסו בכל האופנים לפותחו אבל ללא הועיל והנה פתאום רואים שכ"ק אדמו"ר שליט"א מטפס על הגדר בכדי להכנס לפנים הגן וכשרצו לעזור לו לא הניח וכך עלה על הגדר וירד לפנים (הירידה מעל הגדר היתה קשה יותר מהעלי'). ומובן שאחרי כ"ק אד"ש עשו כמותו כולם זקנים וצעירים וכולם נכנסו ואחרי אמירת תשליך רקדו ושרו כמו בכל שנה (מזה יש ללמוד איך שצריכים לייקר מנהג ישראל אפילו במסירות נפש - ואגב אכתוב בזה מה שהנני זוכר מה שסיפר ידידי ר' נחום יהושע ש' ערשור מתל אביב, שהי' שו"ב בקניגסברג כארבעים שנה ושם הי' החסיד המפורסם

בש"ק פרשת נצבים-וילך היתה התוועדות עם כ"ק אדמו"ר שליט"א כמו בכל ש"ק מברכים. והיות שבשנה זו היו הרבה אורחים מאה"ק ת"ו, אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א בעת ההתוועדות שאחד מהענינים שהשלוחים פעלו בא"י הוא ענין הזירוז לבוא לכאן ולכן יאמרו השליחים והאורחים מא"י יחד לחיים. ובקש לנגן איזה ניגון מא"י, מזמרת הארץ.

זה כמה שנים נהוג שמוסרים פ"נ כללי לכ"ק אדמו"ר שליט"א בערב ראש השנה (חוץ ממה שכל אחד מוסר פ"נ עבורו) היינו שמבקשים את כ"ק אדמו"ר שליט"א לעורר רחמים רבים על כללות בית חיינו ועל כ"ק אדמו"ר בעצמו שרצון קדשו ורצון כל הנשיאים זי"ע יושלם בנו כפי הכונה העליונה ושיהי' בהצלחה מתוך הרחבה. בדרך כלל נכנסים למסור הפ"נ רק הזקנים מאנ"ש ובער"ה זה בעת מסירת הפ"נ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א "מכיון שמייד לאחרי ראש השנה מגיע שבת, ובשבת הרי הכל מן המוכן, שהקב"ה ייתן שנה טובה - ללא הבט על מה שהיה בעבר - כל אחד ואחד ובני ביתו, כתיבה וחתימה טובה, שנה טובה ומתוקה, שבכללות ה"ז בני חיי ומזוני רויחא".

ביום א' דר"ה הי' גשם חזק וכולם חשבו שבטח לא ילך כ"ק אדמו"ר שליט"א לתשליך, כי מקום אמירת התשליך הוא

ייתן שתהיה התעוררות תשובה אמיתית מתוך שמחה ונמשך זאת מלמעלה למטה על השנה כולה, שתהיה שנה טובה ומבורכת בגשמיים וברוחניות".

ביום ב' בערב ליל י"ג תשרי הילולא של אדמו"ר מהר"ש נ"ע היתה התועדות בבית הכנסת של כ"ק אד"ש מכל אנ"ש והתמימים והאורחים הרבים שבאו, וכ"ק אד"ש שלח כסף על משקה והביע רצונו שיתועדו בלי הגבלות. למחרת בערב הי' קישורי תנאים אצל אחד התמימים יחיו ואמר כ"ק אד"ש אל המחותר "שנלך מהתועדות אחת לשניה".

ביום ב' דסוכות היינו עש"ק לפנות ערב הי' מאמר וטהר לבנו, וקודם המאמר אמר כ"ק אד"ש "בזמן שביהמ"ק הי' קיים ה"ז הי' עם חליל וענינים נוספים האסורים בשבת ויו"ט, לכן בשבת ויו"ט לא היתה השמחה, אך כעת מכיון שבכל מקרה אין לנו את אותם הענינים,

יכולה להיות השמחה גם בשבת ויו"ט, ומכיון ששנה זו היא שנה מעוברת צריכה להיות הוספה בכל הענינים במילא צריכה להיות הוספה גם בשמחה" וצוה לנגן ניגון שמת. בעת דברו בהמאמר בענין שנכמרו רחמיו של יוסף על בנימין, בכה הרבה, ואמר שכן הוא בכל דור ע"י נשיאי הדור.

ביום א' ד' דסכות נתאספו כל הילדים של בתי הספר של רשת חב"ד בסוכה שבחצר בית רבינו עם מוריהם ומדריכהם לעריכת שמחת בית השואבה ואחרי זה יצאו לחצר בשורה וכ"ק אד"ש יצא להגוזזטרא והביט על כאו"א שעברו ואח"כ יצאו במחול עם מוריהם ומדריכהם ואחריהם כל אנ"ש והתמימים וכ"ק אד"ש עמד כל הזמן וגם טפח בידיו הק'. אחרי הריקוד שהי' בחצר יצאו כולם ללוות אותם אל האוטובוסים שחכו עליהם להוליכם לבתיהם ורקדו ג"כ כולם ברחוב והנה כ"ק אד"ש פתח החלון שממול הרחוב והביט זמן רב, ואח"כ שלח להגיד שלא ישכחו שהיום הוא האושפיזא של יוסף. אח"כ היתה תהלוכה מכל הילדים בחוצות העיר והשתתפו כח' מאות ילדים כ"י.

אחרי הבנים הי' גם כינוס של בנות עם המורות והמדריכות וגם הם כשיצאו בשורה יצא כ"ק אד"ש להגוזזטרא.

באותו יום הי' כינוס מצעירי אגודת חב"ד והזמינו את כל האורחים שבאו מכל קצות הארץ, ממרוקו, צרפת, אוסטרליה, קנדה, דרום אפריקה, אנגליה, אה"ק ומארצות הברית גופא מהרבה מקומות. באמצע הכינוס הגיעה ברכה מכ"ק אד"ש ומסר שבעצם הי' ברצונו להשתתף אף הוא בכינוס אך אינו יכול ובערב בעת ההתועדות ימשיכו בכינוס ואז ידבר דבריו ויחשבו שהכנוס עוד לא נגמר והמשך יבוא. וזה הי' בערב. וכן הי' כדלקמן. בערב אחרי תפלת ערבית הותחלה ההתועדות בסוכה, וכ"ק אד"ש דבר בענין הד' מינים שכל מין מרמז על מין מיוחד מבני ישראל וכמארז"ל וביאר זאת בארוכה. ובענין צעירי אגודת חב"ד דבר אח"כ שמעתה צריך להיות סדר חדש בענין העבודה של צעירי אגו"ח על דרך מלחמת תנופה לא מלחמת הגנה. היינו להחדיר בכל החוגים לקרבם לתורה ומצות ולעורר אצלם הנקודה היהודית שבלי ספק ישנה בכאו"א. בעת ההתועדות אמר כ"ק אד"ש איזה דבר ואחד מהמסובים חשב שכיון אליו, ושאל איר מיינט דאס מיר? וענה כ"ק אד"ש

"הצמח צדק אמר פעם אני תופר כובעים, ואח"כ כשמישהו מודד את זה ומוצא שזה מתאים למידתו, זהו סימן שזה עבורו". שוב פעם ביקש מהאורחים מארץ-ישראל לשיר ניגון מארץ ישראל ("א ארץ-ישראל-דיקען ניגון") ושרו איזה ניגונים אבל זה לא נקרא מארץ ישראל ביחוד, ואמר כ"ק אד"ש בזה הלשון: "יש לזרוע ניגונים ברחוב (כוונתו לכפר חב"ד) אלא שעד שהם יצמחו ננגן בינתיים נייע זוריטשי חלאפצי. והוא בעצמו התחיל הניגון ואח"כ ביאר את הניגון באריכות כמו שרשום בהשיחה באמצע ההתועדות הי' גשם וכולם נרטבו וגם כ"ק אד"ש, אך אף אחד לא זז ממקומו וישבו עד בערך שעה אחרי חצות ובגמר ההתועדות ליוו את כ"ק אד"ש בהניגון כי בשמחה תצאו וכולם עלו למעלה לבית המדרש ושרו ורקדו.

ביום ב' בערב (חווה"ס) נסעו על פי הצעת כ"ק אד"ש כל האורחים למקומות שונים בסביבות ניריארק וכו' להתועד עם הגרים שם ולעוררם לקביעות עתים והחזקת היהדות וכדומה כל מקום לפי ערכו עם כל אחד מהאורחים נסעו גם אחד או שניים מהמקומיים להראותם הדרך, ולפי ערך הי' זה בהצלחה.

כל ימי חג הסכות נתן כ"ק אד"ש את האתרוג שלו לכולם לברך עליו והי' כל יום תור מכל אנ"ש והתמימים לברך על אתרוג של כ"ק אד"ש ובהושענא רבה הרשה כ"ק אד"ש גם לנשים לברך על האתרוג שלו. בהושענא רבה מיד אחרי תפלת מנחה הונהג זה כמה שנים שהתמימים וצעירי אגו"ח הולכים לבתי הכנסת שבעיר לשמוח ולשמח בהקפות את המתפללים שם (וכך עושים גם בליל שמחת תורה) ואחרי שגומרים כאו"א במקומו, מתאספים כולם בבית הכנסת אחד בברנוזיל ומשם הולכים כולם בתהלוכה ובניגונים ושמחה לבית הכנסת של כ"ק אד"ש. דבר שעושה רושם גדול בעיר. גם השנה הלכו כמאה איש כ"י. בבואם לבית הכנסת של כ"ק אד"ש בערך בשעה 9 הי' בהתחלת אמירת פסוקי את הראת, הפסוק הראשון והפסוק האחרון מכבדים את כ"ק אד"ש והשאר מכבדים את רבני וזקני אנ"ש. הפסוק ויהי בנסוע הארון צוה כ"ק אד"ש לכבד את תלמידי הישיבה שיאמרו אותו כולם יחד. בכל שנה חוזרים על אתה הראת ג' פעמים והשנה שהיו הרבה אורחים (כלשון כ"ק אדמו"ר שליט"א אאוראזשאי אויף אורחים) חזרו על הפסוקים ד' פעמים. אחרי אמירת הפסוקים התחיל כ"ק אד"ש בניגון של שמחה וכולם רקדו בשמחה גדולה.

סדר ההקפות הוא שמכבדים את כ"ק אדמו"ר שליט"א בהקפה א' זו' יחד עם גיסו הרש"ג שליט"א ורוקדים יחד יד על כתף וסביבם כל הנמצאים שם. אחרי ההקפות בערך חצי שעה אחרי חצות הלך כ"ק אד"ש לסעודת יו"ט.

בליל ב' היינו ליל שמחת תורה, היתה התועדות קודם הקפות ואחרי ההתועדות בהפסקה קצרה התחילו ההקפות. אמירת פסוקי אתה הראת נמכר לכל מי שרוצה לקנות וההכנסה מוקדשת לתומכי תמימים וכל הקונה מכבד באמירת הפסוק את כ"ק אד"ש. הותחל בערך המכירה אחרי חצות ונגמר בערך לפני שעה שלישית ואח"כ היו ההקפות כמו בלילה הראשון.

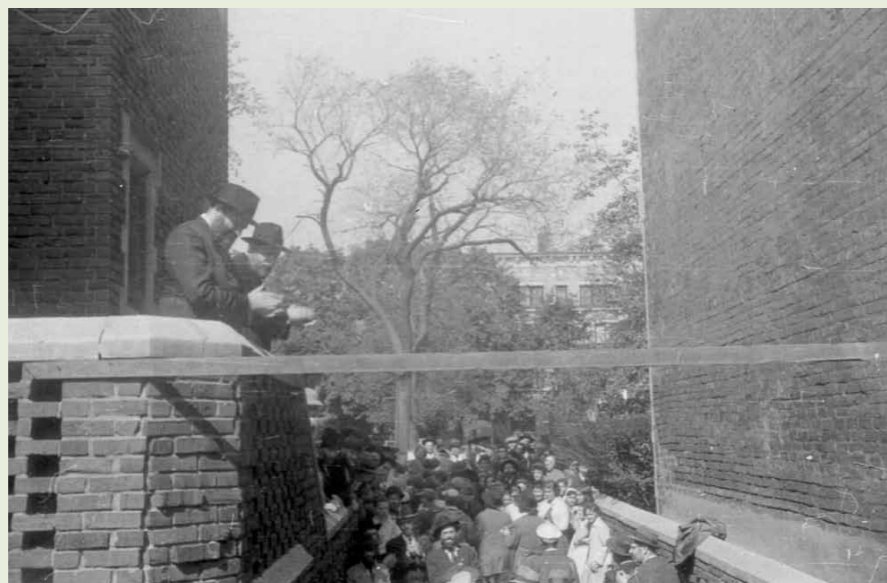
ובערך אחרי שעה בא להסוכה ונעמד באמצע על ספסל ובקש שיגישו לו משקה. והכריז שעכשיו יחלק משקה לאלה שיקבלו עליהם הוספה בלימוד החסידות ואלה שעוד לא התחילו, שיתחילו, ונגשו בתור כולם לקבל מידו הק' משקה. האמצע בקש מהמנגנים שיגישו אליו ולימד את הניגון כי אנו עמך ואתה אלקינו וכו', וחזר כמה פעמים עד שכולם התלמדו אותו, ובגמרו לחלק המשקה הי' זה אחרי שעה שש לפנות בקר.

שמחת תורה בוקר, תפלת שחרית בשעה עשר. אתה הראת גם ביום נמכר וההכנסה היא בשביל המרכז לעניני חינוך. את הפסוק ואמרו הושיענו קנה כ"ק אד"ש עבור כפר חב"ד ובעצמו אמר את הפסוק. כן את הפסוק ויהי בנסוע הארון קנה בשביל תלמידי הישיבה ושיאמרו הם. עוד פסוקים קנה כ"ק אד"ש בשביל אנשים שונים (שלא היו נוכחים) והזכיר שמותיהם וכן קנה בשביל החברים וחברות של "שובה ישראל" (כן אמר), אח"כ היו ההקפות. את ההקפות מכבדים את כ"ק אד"ש עם גיסו הרש"ג שליט"א ומסבבים הבימה ג' פעמים וחצי ובמשך זמן זה אומרים כל הפסוקים של כל הז' הקפות ואח"כ רקדו עם הס'ת זמן רב.

לקריאת התורה עלה כ"ק אד"ש לחתן בראשית ובהפזמון ברשות שאומרים עמדו עמדו וכן כשקוראים יעמוד פלוני, קראו את כ"ק אדמו"ר חותנו יעמוד אדוננו ומורנו ורבנו הרב רבי יוסף יצחק בן אדוננו ורבנו הרב רבי שלום דובער ואדוננו מורנו ורבנו הרב רבי מנחם מענדל בן הרב רבי לוי יצחק (כך עושים בכל שנה עפ"י ציווי כ"ק אד"ש). התפלה גמרו בערך בשעה ארבע. לפני שקיעת החמה זמן מה יצא כ"ק אד"ש להתועדות ונטל ידיו וברך המוציא

(וכולם כבר עשו זאת לפני בואו של כ"ק אד"ש) וצוה שיאמרו כולם לחיים. ומשקידש ליל שבת קדש ועפ"י דין צריכים לפרוס מפה על הלחם ולקדש באמצע הסעודה, אמר כ"ק אד"ש שמסבה ידועה הוא לא יעשה זה (ולא טעם כלום עד ברכת המזון) אבל לכל המסובים אמר שאחד יעשה קידוש ויוציא את כולם ובאם אפילו ברכת הגפן לא יברך כי הלא שתו מקודם יין, אבל לקידוש אי"ז נוגע והי' בזה אריכות דברים. הי' מאמר ד"ה תורה צוה. כ"ק אד"ש אמר להגבאי של בית הכנסת שיכריז שהיות שמחר בש"ק בראשית היא שבת מברכים שיבואו לאמירת תהלים כמו בכל ש"ק מברכים וכן עשו. אח"כ אמר כ"ק אד"ש אינני רוצה לומר שהזמן קצר, אלא ברצוני לומר שהזמן יקר, וספר שפעם בחיות חותנו כ"ק אדמו"ר בעיר וויען [וינה] וטרם נסעו מהעיר באו אנ"ש ללוותו ובאו קצת זמן קודם הליכת הרכבת והי' שם אחד יהודי אשכנזי ושאל מה מהרתם כל כך הלא יש עדיין דקה אחת, ואמר אז חותנו כ"ק אדמו"ר, כן, בדקה אחת אפשר לעשות תשובה, בשעתא חדא וברגעא חדא, ולכן הנני אומר (המשיך כ"ק אד"ש) הזמן יקר ממילא נמלא את הזמן בתוכן מלא, ניגון שמח. ועוד ספר שהצאנזער (וכשהזכיר את הצאנזער אמר, מכיון שלא נהוג להזכיר הנהגות חוץ מהנשיאים, עם זאת מזכיר אני את הצאנזער מכיון שהוא הפליא במאוד את הצמח צדק) אמר כששאלו ממנו למה הוא ישן כל כך מעט? (הי' ישן רק איזה שעות במעט לעת) והשיב אומרים עלי שיש אצלי תפיסה מהירה, דבר שאיש אחר צריך על זה הרבה זמן עד שתופס, אני תופס בזמן קצר, לכן אני יושן גם "בקיצור". והמשיך כ"ק אד"ש אלו המעוניינים לישון שילכו לישון "בקיצור", אלו המעוניינים לומר לחיים שיאמרו לחיים "בקיצור", אלו המעוניינים לשיר ניגון שישירו את הניגון "בקיצור". בגמר ההתועדות שאלו את כ"ק אד"ש איך יתנהגו בברכת המזון הלא מקודם הי' יו"ט ואח"כ שבת וא"כ צריך לאמר לכאורה מקודם יעלה ויבא ואח"כ רצה, ודבר עם הרבנים בזה ואחד מן המסובים אמר שזוכר אצל כ"ק אדמו"ר נ"ע הי' ג"כ שאלה כזו ואמר אז כ"ק אדמו"ר שיאמר כמו שכתוב בסידור (רצה קודם יעלה ויבוא) והמלאכים כבר יסדרו זאת לפי מקומותיהם הראויים. ואמר כ"ק אד"ש להאחד שספר זאת שיכריז זה ברבים וכן עשו.

למחר בש"ק בראשית אחרי התפלה היתה התועדות ומכר הגבאי עליות וכו' וכשהכריז שמוכר הגבהה וגלילה לכל השנה של

העולם מוכן!

יותר ויותר ארגונים, עמותות ויחידים מתחברים למסר הגאולה | שנת ההקהל האחרונה הביאה טפטופים או שמא שטף גדול של חשיפת הציבוריות היהודית והישראלית לענייני גאולה ומשיח | בשנה האחרונה התבטא הדבר במיוחד בציבור התורני המעמיק שהמסרים שחלחלו לתוכו מראים הקשרים ברורים לשיחות ה"דבר מלכות" המוכרות לנו. סקירה מרתקת על שלושה פרויקטים מרגשים.

מאת: יעקב ברודער

תחקיר: יוסף יצחק לוי | תמונות: דפוס אריה, רמת אלחנן

השנה החולפת חתמה חצי יובל שנים מאז הגילויים האלוקיים של בשורת הגאולה בשנים תנש"א-תשנ"ב, כאשר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א פתח את הצינור וגילה את הדרך הישרה, את היעד הברור ואת מהותה של התקופה. היו רגעים כי היה נדמה כי ה'דבר מלכות' ותורת הגאולה נשארו מתנה שמיימית רק לחסידי חב"ד ההולכים לאורם, אלא שדווקא כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לא פוסק באותן שיחות עצמן לבקש ומפציר 'לפרסם' 'להודיע' ואף מעיד כי 'העולם מוכן' ואדרבה ינסו ויווכחו.

כ"ה שנים של דביקות במטרה על ידי קומץ עקשנים שלא הפסיק לרגע מלהפיץ את תורתו של משיח ואת משנת הגאולה שלו והנה בשנת תשע"ו, שנת הקהל, אנו נחשפים לפירות שצומחים דווקא בציבור שומרי תורה ומצוות בהידור, ציבור שבמרוצת אותן

שנים לא פעם נחשף לקולות קיטרוג על הבשורה האלוקית והנה עכשיו הדרך סלולה. תופעות חברתיות כמו 'ערבי קרבן פסח' בהם נאספים מאות יהודים שומרי תורה ומצוות מהחרדים לדבר ה' להתכונן להקרבת הקרבן, קופת 'קרבן פסח', 'קו עקבתא דמשיחא' - מרכזייה טלפונית עם עשרות שיעורים והרצאות בענייני גאולה ומשיח, ובעיקר חוברות שמתפזרות בבי מדרשא, כל זה מבטא את הכמיהה, את התסיסה החברתית ובעיקר את שמיעת קול שופר תורתו של משיח לעסוק בשליחות היחידה - קבלת פני משיח צדקנו. אכן כן. ניצוץ משיח בוער היטב!

בכל אותה פעילות ועוד רבים אחרים כדוגמתה, ניתן לראות במוחש את ידו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, את "טביעת האצבעות" של שיחות ה'דבר מלכות' כאשר כל מהלך המחשבה של המהפיכה המשיחית הזו עולה בקנה אחד עם משנת הגאולה של משיח צדקנו.

שלושת הדוגמאות שלפנינו יהוו טעימה מוכיחה לקביעה של משיח: העולם מוכן!

הגר"ח קנייבסקי: חיוב הלכתי לקבל פני משיח!

בקובץ התורני "אור ישראל", קובץ לענייני הלכה ומנהג, היוצא לאור במונסי שהניריוק פירסם השנה הרב שמואל ברוך גנוט מאמר תורני הלכתי הבא להוכיח את שורש החיוב ההלכתי ל... 'לקבל פני משיח צדקנו'!... ואף להוכיח בצורה ברורה כי יש גם חיוב הלכתי 'להתכונן' לקראת קבלת פני משיח צדקנו! להלן הדברים ככתבן:

מצוות הקבלת פני משיח צדקנו (משא ומתן עם הגר"ח קנייבסקי בענין) הנה נתבאר בספרים שישנם מספר ברכות שמברכים בשעת ראיית פני משיח צדקנו, ובשורת מנחת שלמה (ח"א סי' צא) כתב בשם הגר"ש הומינר זצ"ל, כך: השי"ת יזכנו מהרה לקבל פני משיח ונברך אי"ה ארבע ברכות... ואולם לא נתבאר האם ישנה מצוה להקביל פני משיח צדקנו ברגע בואו, או שמי שנמצא שם צריך לברך הברכות.

ומצינו בברכות (יט, ב) מדלגין היינו על גבי ארונות של מתים לקראת מלכי ישראל... אולם זוהי לכאורה הוראה כללית

על ראיית מלכי ישראל ולא דוקא ברגע בוא משיח צדקנו. ובעירובין (מג, ב) איתא: כבר מובטח להן לישראל שאין אליהו בא לא בערבי שבתות ולא בערבי ימים טובים מפני הטורח. ופירש רש"י: "מפני הטורח - שמניחין צרכי שבת והולכין להקביל פניו"... הגאון מטשעביץ זצ"ל הראה מקום לדברי רש"י אלו, שמוכח שישנה מצוה להקביל פני משיח צדקנו. אולם לא ברירא לי האם כן הוא מדינא, או דכיון שיעשו כן בפועל, שמרוב השמחה הגדולה שבבוא משיח

ישראל יחדיו, ואולי ג"כ נזכה ללמוד תורה והנהגות טובות דוקא בעת בואו...

אמנם גם אם אכן ישנה מצוה עצם הקבלת פני משיח צדקנו בעזרת השם יתברך שמו, אכתי יש לברר מנין לנו דצריך להתכונן למצוה זו טרם זמנה והתיינח בשאר מצוות שאנו יודעים עיתם... אך מהיכתי תיתי במצוה אשר... והשיבני הגר"ח "עלינו לצפות בכל רגע". וכנראה כוונתו היא שכיוון שעלינו לצפות בכל רגע שמשח צדקנו יבוא הרגע, אם כן מבחינתנו המצוה מונחת לפנינו... (אור ישראל, אדר שני תשע"ו, שנה

כא גליון ב (עב) הרב שמואל ברוך גנוט מח"ס משנת תפלין שלהי דקייטא ויאמר שמואל - (עמ' נרנז)).

המהפיכה המחשבתית בציבור הליטאי חוברת צפית לישועה

"הנה ימים באים נאום ה' והשלכתי רעב בארץ. לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה'". בתורת החסידות מוסבר כי הרעב המדובר בפסוק בייעוד הגאולתי הזה עוסק ברעב רוחני, לא לתורת הנגלה הנמשלים ללחם ומים, כי אם צמאון למשהו עמוק עצמי יותר. זו הפרשנות היחידה שאנו יכולים למצוא

יקבלו פניו, על כן אית ביה טירחא. וכתב לי מו"ר הגר"ח קניבסקי שאכן יש בזה מצוה, וכהקבלת פני רבו אשר היא מצוה. והנה חיוב הקבלת פני רבו הוא ברגל, ואולם כתב הריטב"א (סוכה כז, א) ... דאי בדאיתיה במתא בכל יום ויום הוא חייב... והנה יש כמה גדרים וטעמים למצות הקבלת פני רבו... קבלת שפע מהרב... מדיני כבוד רבו... משום תלמוד תורה.

ולפי זה יש לומר שאכן ישנה מצוה להקביל פני משיח דוקא בעת בואו, משום שאין לך כבוד רבו גדול מזה, לכבדו בשעת בואו דווקא... ויתכן שיהיו השפעות גדולות ברגע בוא משיח, בהתאסף רבבות

לתופעה חדשה בקרב הציבור הליטאי, בני התורה, כאשר מידי כמה חודשים מוצפים בתי הכנסת בחבורות, הקוראות למהפך מחשבת. חבורות מסויימות עוסקות בחובת לימוד הקבלה, אחרות בהתנהגות בין אדם לחבירו והחבורת האחרונה בסידרה הופיעה לקראת ימי בין המיצרים תשע"ו בשם "צפית לישועה".

החבורת מוגשת כתיאור דו שיח בין שני אברכים בני תורה (דוד ונחמיה) המשוחחים ביניהם. השיח נפתח באברך שמסיים את תפילת ערבית ואמירת 'איכה' בתשעה באב ומשום מה לא חש כל עצב ואבילות. הוא מתפלא וכאוב ותוך כדי הרהורים הוא נפגש עם חבר לספסל הלימודים ומפתחת שיחה שנמשכת כמעט עד אור הבוקר. האברך דוד מוכיח בצורה משכענת והגיונית כיצד יש לשנות את כל תפיסת העולם החרדית על היחס למצוות המעשיות, על מהות עם ישראל, מהו צער השכינה ומה מטרת הקרבנות ודיני טומאה וטהרה. אך בכך לא די. במוצאי תשעה באב השיחה ממשיכה והפעם הנושא הוא המלך המשיח. דוד פותח את הרמב"ם בהלכות מלכים ומנסה להביא את נחמיה למסקנה כי המשיח הוא מחזיר בתשובה שזקוק לשותפות, הסכמת ופעולת העם כולו לקראת המהפך הגאולתי שיביא!

הנה כמה טעימות משקפות:

דוד: אם נחלק את מה שאנו צריכים לצפות לו, אפשר לחלק את זה לשלוש נושאים. א. המצוות שנעשה כאשר יבנה ביהמ"ק, קרבנות, טומאה וטהרה, זרעים, ומתנות כהונה. ב. הבטחות השלווה והמנוחה שיהיה לנו כאשר תהיה הגאולה. ג. ענינים ניסיים יותר, נבואה, השראת השכינה, תחיית המתים, ושאר הניסים שיהיו לעת"ל...

נחמיה: לאף אחד מהם אינני מרגיש מחובר מספיק, אם נדבר על הענין הראשון כאשר אני חושב על זה אני לא כ"כ מתרגש מזה, יש לנו כבר היום המון מצוות... לגבי הנושא השני של נבואות הנחמה והשלווה שיהיה לעם ישראל, אני לא מבין על מה אנשים בוכים בבית כנסת, אני שומע אנשים בוכים בקינות תוך כדי שהם מתארים כמה הם טובלים,

אני לא יודע, אני מכיר את כולם אף אחד לא סובל וודאי לא יותר מהגויים... ולגבי הנושא השלישי... אף אחד לא מצטער על דברים שהם ממנהגו של עולם והוא כבר רגיל אליהם מאז שהוא נולד, ולא נראה לי שאפשר לתבוע מן אדם להצטער על זה שלא גודל לחם על העצים, ושאשה לא יולדת בכל יום, ואין אף אחד שיכול להתחבר לזה. נראה לי שגם אותו דבר לגבי נבואה... יש כאלו שמדברים שהם מחכים להשראת השכינה... זה נשמע לי רק סיסמא בעלמא, אם אני יתפוס אחד כזה ויאמר לו 'בוא תעמוד עם שתי רגלים על הקרקע ותגיד לי מה בדיוק אתה רוצה?' לא נראה לי שהוא יצליח לומר לי משהו ברור.

דוד: מה אתה מתכוין כשאתה אומר שאתה מצפה שהמשיח יבוא?

נחמיה: מה זאת אומרת? בצורה הפשוטה כמו שכתוב ברמב"ם בהלכות מלכים פרק יא 'המלך המשיח עתיד לעמוד ולהחזיר מלכות דוד ליושנה לממשלה הראשונה ובונה המקדש וכו' וכו'... מה? יש מישהו שחולק על זה?

דוד: לא! מה פתאום? ח"ו! אבל עכשיו בא נקרא את הרמב"ם בעיון ונבין אותו

לפרטיו... דבר ראשון הוא כותב שצריך שיעמוד מלך מבית דוד ויחזיר המלוכה לישראל...

נחמיה: אז בעצם המשיח זה המחזיר בתשובה הגדול?

דוד: ולדעתך איך המשיח יגיע? האם הוא יתחיל מעצמו לתקן את העולם וכולנו נשב באדישות ולא נעשה כלום?...

נחמיה: אז איך אתה מבין שזה יקרה? או יותר נכון, איך אתה רוצה שזה יקרה?

דוד: אני מבין שכשעם ישראל יהיה במצב שהוא מבקש וחפץ באמת בה' ובתורתו, ובמימוש תורתו במציאות חיינו ובהנהגת ארצנו... מלך המשיח... היינו מלך שכל העם חפץ בו שינהיגם לכיוון התיקון השלם של עם ישראל...

נחמיה: יש לך מקורות יותר ברורים לענין?

דוד: עיין ברש"י להושע פ"ג פסוק ה' שכתב 'תנא משום רשב"י בג' דברים מאסו בני ישראל בימי רחבעם, במלכות שמים, ובמלכות בית דוד, ובבית המקדש... אמר רבי שמעון בן מנסיא אין מראין סימן טוב לישראל עד שיחזרו ויבקשו שלשתן... וכמוכן שביקוש אינו רק בקשה בפה כפי שרגילים היום לקרוא ללשון ביקוש,

את השם, לא פחות מ"משיח ציטן". אכן כשמו - 'ימות המשיח'! דבר המערכת של העיתון מסביר לקוראים על יעדו של המוסף כשהמטרה היא: לסייע לראות נכון את פעמי משיח במציאות העכשווית! הנה הדברים בלי פרשנות:

להרחיב את המבט לקראת משיח

כשכותרות העתונים זועקות שמשיח בדלת, כל שנותר הוא רק להביט, להקשיב, להאמין ולחכות!

פעמי משיח. צמד מילים שמעורר את לבבות עם ישראל כבר אלפיים שנה. בכל גלות בה ההינו, משיח היה התקווה הכמוסה והגלויה. "אט אט קומט משיח"... ובכל זאת, זכה דורנו למה שלא זכה אף דור, לראות את האמונה בביאת משיח, לא רק בספרים. אנחנו, בשונה מהדורות הקודמים, רואים את האמונה בעינים. זוכים לחוות את פעמיו של משיח צדקנו, יום יום, שעה שעה.

היום, בדור שלנו, הכל מונח על השולחן. מידי יום ביומו. הנבואות עליהן גדלנו. מתגשמות לנגדנו בכל יום בכותרות העיתונים. שוב לא מדובר במשהו רחוק. אנחנו חיים בתוך המציאות הזאת!

אז מה בעצם נותר לנו לעשות?... בעיית הדור היא שהמבט שלנו מצומצם, מקומי, חסר מעוף. נעלם מאיתנו המבט הרחב יותר, המרוחק, שבוחן תהליך של דור. כאן חבויה המשימה שלנו. וזו מטרת הגליון 'משיח ציטן'. הבה נתרומם ונבחן את הדברים בפרספקטיבה של דור. נראה מה עבר על עם ישראל במאה השנים האחרונות, ואז נוכל לחוש בפועל את פעמיו של משיח צדקנו.

ממבט כזה, קל לראות כיצד כל התהפוכות שעברנו באות ומסייעות לעם ישראל... אנחנו רואים בחוש את התגלמות הנבואה שעתידיים בתי מדרשות שבבל לעלות... רואים את העליה של עם ישראל מהתפוצות לארץ הקודש. התהליכים האלה, שהתרחשו לאורך השנים האחרונות, הם אלה שמזכירים לנו שוב ושוב את פעמיו של משיח.

הגליון הזה... יעניק לקורא את האפשרות להביט על הדברים במבט רחב ונכון... שיוביל אותנו למסקנה הבלתי מנמעת: הנה זה עומד אחר כתלנו.

"שמו של משיח" (מאמרי חז"ל על שמו של משיח עם הסיפור הנודע על בעל ה'אור החיים' הקדוש שכתב בספרו את שמו של משיח כשמו שלו - 'משיח ה' שמו חיים'). **"לפסוק שיבוא"** (סיפורו של הגה"ח ר' יוסף צבי סגל שי' מחג הסוכות תשכ"א על בקשת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לפסוק פסק דין שיבוא משיח) **"הלכות ימות המשיח"** (על הצורך ללמוד עניני גאולה ומשיח!)

המוסף נחלק לשלשה חלקים: א. חבלי משיח - ובו סקירת הקיצים שנאמרו במאות השנים האחרונות, כמו גם מצב עם ישראל במאות האחרונות. ב. גוג ומגוג - פרספקטיבה גאולתית ופרשנות על המצב הביטחוני בעולם. ג. הגאולה. חלק זה עוסק ישירות בסדר התגלות המשיח, ההבדלים בין משנה תורה לאגרת תימן, עיסוק בנושא 'חזקת משיח' וסימני משיח ודרך התגלות המשיח!

על כל המוסף חופפת לא רק רוח של גאולה, אלא רוחם של שיחותיו של משיח השאובים היישר מפרסומים חבדי"ם על משיח, כאשר אחד הכתבות העוסקת בסדר הגאולה מצטטת קטעים שלמים במתכונתם מתוך הספר 'ימות המשיח' שהוציאו צא"ח בארץ ישראל בשנת תשנ"ג!

אכן, אפשר לראות בעיני בשר **משיח ציטן**.

שוב מול עינינו מתממשת נבואתו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על כך שהעולם מוכן. אם בשנים ההם תפקידנו היה 'להלחם עם אלו ש'חרפו עקבות משיחך' - אלו הם בני תורה שלא מאמינים בגאולה', כשיחתו הנודעה של כ"ק אדמו"ר מוהרש"ב. הרי כיום ה"חרפו" משמעו הרחבת הידיעות והפלפול החריקי בעניני גאולה ומשיח עם אותם בני תורה, כהסברו המפתיע של הרבי שליט"א בעומק שנות הנפלאות (שיחת ט"ו אלול תנש"א).

ינסו ויווכחו!

לטעום את ימות המשיח מי שלא טעם שמחת הגאולה ברחובה של עיר - לא טעם שמחה מימיו...

- מהי הסגולה לעשירות? • מתי התבטא הרבי שליט"א על יהודי אחר שהוא טיפש? • כמה זמן מותר לישון בלילות חג הסוכות? • האם גשם זלעפות הוא תירוץ מספיק טוב בשביל לא לרקוד? • ועם איזה ריקודים טועמים את ימות המשיח? • לקט הוראות והדרכות מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על גודל החשיבות בריקודי שמחת בית

השואבה ברחובה של עיר

ברחובה של עיר החל בשנת ה'קהל³, כאשר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א חידש את הריקודים של שמחת בית השואבה וזכר לשמחה של בית המקדש⁴, והוסיף שהיות וקלקלתו זוהי תקנתנו, הרי שמוטל עלינו להוסיף בשמחה זו עוד יותר מאשר השמחה שהייתה בבית המקדש שהיתה גדולה ביותר עד שנאמר עליה 'מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו'.

ואם על השמחה שהיתה בבית המקדש הסמיכו חז"ל את לשון הפסוק "ושאתם מים בששון ממעיני הישועה", הרי שגם על השמחה בדורנו אנו, דור הגאולה, יש להמליץ את דברי הרד"ק על הפסוק: "כמו השואב מים מן המעיין שלא יפסקו מימיו כי בכל עת ימצא בו לשאוב כי הוא מקור תמיד, כן לא תפסוק מהם הברכה והישועה ויהיו בששון כל ימיהם", ולא רק השלימות בששון ושמחה, אלא גם השלימות ב"ישועה", הגאולה האמיתית והשלימה ע"י הרבי שליט"א משיח צדקנו,

(1) ראה הנסמן בזה בפרטיות בבטאון 'הפנסאים' ח"י אולו ה'תשע"ו, המקורות השונים בדברי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ע"ד פעולתה והמשיכותה של שנת הקהל בשנה שלאחריה.
(2) הערת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א במכתב כללי 'מחרת יום הכיפורים תשמ"ב' (נדפס בלקוטי שיחות חלק כ"ד ע' 583). ולהעיר שבמכתב שם מציין (בנוגע לכך שעניני חג הסוכות נמשכים עד השנה שלאחריה) ללקוטי תורה ברכה צה, ב שם מבואר (לא בנוגע להשפעה הרוחנית שהאדם מקבל בחגים וכו', אלא בנוגע ל) ענין הביטול וההשתחוויה שהתגים פועלים. ולכאורה זהו ביתר שאת בענינו של הקהל שכל מהותו הוא ההתבטלות למלך, ענין ההשתחוויה.

ראשית כל ישנה ההוראה הפשוטה, שכל עניני שמחת בית השואבה צריכים להיות בדוגמת בית המקדש, וכמו שבזמן שבית המקדש היה קיים החלה השמחה בעזרה שבבית המקדש, על דרך זה בזמן הגלות צריכה השמחה להתחיל כבר בבית הכנסת⁶ (ובפשטות הכוונה מלבד להוספה בלימוד 'פיקודי ה' ישרים משמחי לב'⁷, וראה בהיות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א בלילות הראשונים של חג הסוכות, שדרש שהשמחה תתחיל עוד לפני הקידוש, היינו שכבר בסיום אמירת השיחה יתחילו בריקודים, ולאחר מכן ילכו לבתיהם לערוך את סעודת החג, ולאחמ"כ יקיימו את ההתוועדות בסוכה ועריכת שמחת בית השואבה ברחובה של עיר.

(3) בשנת תשמ"א, ראה שיחת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א אור ליום ד' דחול המועד סוכות דשנה זו.
(4) קובץ 'מעייני הישועה' - א', עמוד 49. ל"ג ל' דחג הסוכות תש"ג, התוועדות ח"ע ע' 149.
(5) "לעתיד לבוא הקב"ה קורא את גן-עדן ציון, והמשיח עתיד לישב בשיבה וכל באי עולם באים ויושבים לפניו לשמוע תורה חדשה ומצוות חדשות וחכמות עמוקות שהוא מלמד לישראל, שנאמר ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" (מדרש חכמים, נדפס בקובץ 'מלך המשיח - אישיותו והנהגתו במקורות חז"ל' ע' 71).
(6) ולהעיר שעל פי מדרש זה, 'מעייני הישועה' הוא מלך המשיח עצמו שבני ישראל 'שאבו' ממנו תורה חדשה.
(7) לקוטי שיחות ח"ט ע' 578.
(8) ומה לנו גדול ממעשה רב, כפי שנוהג כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א עצמו. ולהעיר מהחשיבות הנפלאה שייחס ריבוי פעמים בהודמנויות שונות. נלקטו בקובץ 'מעייני הישועה'

הוספה לגבי היום שלפני¹⁹, וההוספה צריכה להיות הן בכמות המשתתפים, הן בזמן הריקודים, והן בשמחה עצמה שתהיה שמחה גדולה יותר, ואדם שצריך להסביר לו שצריך לרקוד כפשוטו עם הרגליים במשך כל שבעת ימי החג, מבלי להתחשב בכך שהגוף מתעייף מהריקודים, הרי שהוא טיפש!...²⁰.

אצל חסידים ברור, שגם כאשר יורד גשם לא נמנעים מלקיים את הציווי של נשיא ונביא הדור בכל השטרעם וההידור, ועומדים בנסיון מתוך שמחה וטוב לבב²¹, וכאשר מתאפשר, הרי שדואגים שהריקודים יהיו יחד עם כלי זמר, שאז השמחה היא לאין ערוך²².

הפעולה והשכר

כאשר שמחת בית השואבה נעשית כראוי, אזי מלבד ש"משם שואבים רוח הקודש" ושמחה וחיות בעבודת ה' על כל השנה, הרי שעל ידי זה ממשיך האדם על עצמו גם "עשירות אמיתית בכל הענינים, ועד לעשירות בגשמיות, כדאיתא בספרים שחג הסוכות בכללותו ובמיוחד שמחת בית השואבה ממשיכה גם עשירות בגשמיות בנוסף על עשירות ברוחניות"²³.

והעולה על כולנה, ששמחת בית השואבה בשנה זו היא מתוך אמונה וידיעה ברורה, ש"הנה זה המלך המשיח בא" וכבר בא, והריקודים נעשים מתוך "שמחה הכי גדולה הקשורה עם הגאולה האמיתית והשלימה, ששמחים ורוקדים לקבל פני משיח צדקנו!" "וברוח זו צריכים לפעול בשמחת בית השואבה בכל המקומות כולם - שמביאים לכל המקומות את הבשורה הטובה והמשמחת ש"הנה משיח בא", שמשח צדקנו בא, ולוקח את כל בני ישראל לשמחת בית השואבה בבית המקדש השלישי²⁴.

ושיחת ליל ג' דחג הסוכות ה'תשנ"ב.
(19) משיחות לילות הראשונים דחג הסוכות ה'תש"ן.
(20) שיחת ליל ו' דחג הסוכות ה'תשמ"ח, התוועדות ח"א ע' 264.
(21) ביום א' דחג הסוכות תשד"מ ירד גשם עז, וכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א התבטא בשיחה ש"אם כבר הפסיק הגשם - אזי יקדו ברחוב", אך בשנה שלאחר מכן התייחס כ"ק אדמו"ר ש"פ האוניו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב.
(14) משיחת ליל ב' דחג הסוכות ה'תשמ"ט. וגם ענין זה הוא מהענינים ד'לקללתנו זוהי תקנתנו', שאף שבזמן שבית המקדש היה קיים היו רק באות לראות ולשמוע, הרי שבדורנו צריכות גם הן להשתתף בעצמן בשמחה על ידי שרוקדות באופן המותר.
(15) משיחת ליל ב' דחג הסוכות ה'תש"ן, התוועדות ח"א ע' 147.
(16) שיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ט, ועוד.
(17) התוועדות תשמ"ט ח"א ע' 106. מעייני הישועה ע' 132.
(18) ראה שיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ט, ושיחת ליל ב'

והתחיל לרקוד בפועל בבית הכנסת לאחר התפילה וכיוצא בזה⁸), ולאחר מכן להמשיך גם מחוץ לעזרה', בעריכת התוועדות של שמחה בסוכות הפרטיות של אנ"ש שבכל אתר ואתר, וכפי שנהגו רבותינו נשיאינו לערוך התוועדות אלו ולהשתתף בהם בעצמם⁹.

ובהמשך לכך, צריכה השמחה לצאת גם לרחובות הסמוכים למקום ההתוועדות, ועד שהשמחה הולכת ומתפשטת הלאה והלאה ברחובה של עיר באופן ש"הרחוב עצמו רוקד" בהסכמת וסיוע ממשלת העיר וכיוצא בזה ששומרים על המשתתפים בריקודים ומסייעים להם, שכך השמחה מקיפה גם את אומות העולם ומשפיעה עליהם¹⁰.

לשיחות אלו, שמלבד השעות הרבות שהקדיש מידי שנה בשנה לבאר ולדבר מעניני שמחת בית השואבה, כאשר באו שיחות אלו בדפוס בכריכה קשה בקובץ 'מעייני הישועה', היו אלו השיחות הראשונות שלא הוגהו, שהסכים שיוחתמו בטבעת המלך עם סגול קה"ת.

(8) התוועדות ה'תשנ"א ח"א ע' 121: "היינו שהשמחה היא גדולה ביותר, שממלאה כל שטח המקום שבין הכתלים והגג שבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גודל השמחה ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ. ובלשון הגמרא: פקע איגרא. לקול המולת ההמון... דומין כאילו הגגין מתבקעין".

ובקובץ 'גודל שמחת בית השואבה ברושת הרבים'.
(11) משיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ה.
(12) משיחת ליל ו' דחג הסוכות ה'תשמ"ו.
(13) משיחת ש"פ האוניו, י"ג תשרי ה'תשנ"ב.
(14) משיחת ליל ב' דחג הסוכות ה'תשמ"ט. וגם ענין זה הוא מהענינים ד'לקללתנו זוהי תקנתנו', שאף שבזמן שבית המקדש היה קיים היו רק באות לראות ולשמוע, הרי שבדורנו צריכות גם הן להשתתף בעצמן בשמחה על ידי שרוקדות באופן המותר.
(15) משיחת ליל ב' דחג הסוכות ה'תש"ן, התוועדות ח"א ע' 147.
(16) שיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ט, ועוד.
(17) התוועדות תשמ"ט ח"א ע' 106. מעייני הישועה ע' 132.
(18) ראה שיחת ליל א' דחג הסוכות ה'תשמ"ט, ושיחת ליל ב'

מתחילים שנה של גאולה

בלימוד והפצת ענייני גאולה ומשיח

לפרטים והזמנות:

www.mamesh.org

077-5123-770

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד